

UNDELIVERED ISSUES

Please re-address all undelivered issues of the Morning Star to:-
The Manager,
"Morning Star",
Vaddukoddai.

Combined Carol Festival

An Achievement, if not a feat, for the youth of the north was that they were able to conduct this year too the annual festival of Carol Singing in Jaffna. Against many odds and difficulties the festival took place in the morning of Saturday the 10th November when a notable eleven schools and groups participated viz. Nuffield School, Central College, Vembadi, St John's Chundikul, Women's Centre, Uduvil, Jaffna College, Ko pay Christian, the Holy Family and the Tamil Convent. M. Vs. Mr. Jeyasingh David, Principal of Nuffield School conducted the combined choir and led the Western violin ensemble which rendered a melody of carols. Mr. Paul Thilaganayagam trained the combined choir for the singing of lyrics. Mr. R. Santhanakrishnan led the oriental orchestra. The Ven. S. D. Horshington gave the Christmas message and pronounced the benediction.

New Chapel and Library at Jaffna YMCA

On Friday the 7th December 1984 took place the blessing and dedication of the YMCA Chapel and Library on the new floor in the R. O. Buell Memorial Block of the Jaffna YMCA. The ceremony was conducted by the Rev. J. Sarvananthan, H. R. S. Jeyachandran and S. N. Sugunanathan. In the new library Mr. J. M. Sabaratnam unveiled the plaque to the memory of the late Mr. G. S. Arulampalam and in the Chapel Mr. J. G. Aseerwatham a plaque to the memory of the Mr. William Black. Mr. M. C. Francis the President of the Jaffna YMCA proposed the vote of thanks expressing gratitude mainly to the families of the children of Messrs Arulampalam and Black, who have gifted the valuable new addition to the YMCA.

J. C. U. 75th Anniversary Remembered

The Jaffna Christian Union which had completed seventy five years of its history in 1982, arranged to hold celebrations on Saturday the 1st December 1984 because plans to do the same in 1982 could not be carried out. But on this occasion too curfew was in force and a clamp down on the use of vehicles on the road announced a day before the celebration compelled a last minute cancellation of many items prepared for the day. However a service of thanksgiving was held in St. Peter's Methodist Church Jaffna at 9 a.m. when Holy Communion was consecrated by the Revs. J. Sarvananthan (Anglican) and H. R. S. Jeyachandran (Methodist), the Rt. Rev. Dr. S.

THE MORNING STAR

Registered as a Newspaper at the General Post Office, Sri Lanka under No. QB/59/300/26/82

Established: 1841. A Christian Weekly. Published Every Friday
Vol. 144. JAFFNA, FRIDAY, 21st DECEMBER, 1984 No. 50
RIGHTEOUSNESS EXALTETH A NATION BUT SIN IS A REPROACH TO ANY PEOPLE

CHRISTMAS EDITION

The Sanders Hall

Framed by an avenue of stately Mahogany trees and in the heart of the historic American Mission compound of Tellippalai stands a building whose facade bears the inscription. "Sanders Hall, 1834". Thus this year is the centenary of a building which had nurtured within its walls many illustrious scholars among whom were Allen Abraham, the famous astronomer of Halley's Comet fame, Rev. C. D. Velupillai, the erudite scholar and historian, A. R. Subramaniam, the well-known Advocate, Rev. S. M. Thevathasan the famous teacher and pastor and C. K. Yesuthasan, the mechanical genius who dominated the Tellippalai scene for 50 years.

The Sanders Hall was built by the students of the Industrial School. Yesuthasan showed me the southern wall of the building which he and Allen Abraham built, masonry being one of the classes offered at the Industrial school. When Sir Arthur Hamilton Gordon, Governor of Ceylon, came to declare the building open in 1834 he was so greatly impressed by the handwork done by Allen Abraham and Yesuthasan that he suggested that one of these students be sent to America for training and himself gave a thousand rupees towards the expenses. Thus it was that Yesuthasan went to America in those early days.

When His Excellency Sir Henry Monck, Mason Moore visited Jaffna in 1945 many schools fell head over heels to get him to visit them. The Govt. Agent said that the Governor wanted to see a school that was different and had selected Union College. He came on the 31st of May. We had just then introduced paper-making and were experimenting with Palmyrah leaf. The Governor was so interested with the process that he asked me to begin from the beginning. The Private Secretary tried in vain to take him to the next appointment. I had arranged with Mr. Yesuthasan to come for the occasion from his retirement. I introduced him to the Governor and told him that Mr. Yesuthasan went to America in the early days and was actually a Government scholar. He replied that was the finest investment that the Govt. of Ceylon ever made!

I lived in the Mission House for 29 years and used to pass the Mission graveyard on my way to the school and back a number of times every day but never forgot to cast a glance at the graveyard in silent homage to the saintly missionaries who lie buried

Kulendran (retired CSI Bishop in Jaffna) preached an inspiring sermon recalling incidents from the history of the J. C. U. and its achievements in the past.

there. James Richards of Hay-stack fame, who was the only one of the six who saw the vision to go to foreign lands, was actually able to come. He lies buried along with Dr. Daniel Poor, the founder of the Batticotta Seminary who was also responsible for the inauguration of the Madurai Mission.

In those early days cholera was endemic in Jaffna and there used to be a visitation of the disease every few years. Dr. Samuel Fiske Green of Manipal printed pamphlets on how to prevent or treat cholera and Dr. Poor went about distributing them. Ironically enough Dr. Poor himself contracted the disease and died. When Dr. Poor was on his death bed Dr. Green went to see him and Dr. Poor said, "There is not much hope for me. You are a green Doctor and I am a poor patient."

Book Release

The Last of the Kingsburys

An Appreciation of the Life and work of

Rev. K. S. Jeyasingam

We are in receipt of the above publications, released by the family at a function held at the Jaffna YMCA Hall on 24-11-84.

It is but fitting that a record of the work of Rev. K. S. Jeyasingam, a buoyant Presbyter of the JDCSI, whose Ministry spanned an important period of four decades of our JDCSI annals, be preserved for posterity.

The period 1940 - 1980, saw three important landmarks in the history of the Jaffna Diocese of the C. S. I. The Inauguration of the South Indian Church Union Scheme in 1947 from which date we commenced our first Episcopate, the Government 'Take-over' of all Denominational Schools in 1960, which changed the whole structure of Church life, which previously learned heavily on school personnel for leadership, and lastly the commencement of the Second Episcopate in 1971.

In all these three important phases, Rev. K. S. Jeyasingam of all the clergy of the Diocese played a pivotal role in the transition. He also pioneered in the establishment during this time of the Colombo Church of our Diocese in 1949.

The publication therefore serves the dual purpose of commemorating the life and work of an energetic minister of the Church as well as highlighting some of the high points in the life of the Diocese.

The value of the publication is enhanced by a place given in the book to the life and work of Marjorie, his wife who in her own right filled during her life time, a void left by missionary ladies in the Women's Front, as

Subscription

Inland: Rs. 50/- per year

FOR ADVERTISEMENTS

Apply to:-
The Manager,
"Morning Star", Vaddukoddai.

A Service of Thanksgiving

for the Life and Work of the
Rev. George N. Jeyarajasingam

will be held at

St. Peter's Methodist Church

at

8 a.m. on Saturday 29th

December 1984.

All are welcome.

Rev. H. R. S. Jeyachandran
Lockwood House,
Jaffna.

At Rest

Mangalam Thambyah (Nee Niles)

The death occurred on 2nd Dec. 1984 and the Funeral took place on the Following day of Mangalam wife of Mr. S. E. Thambyah Retired Civil Engineer (C. G. R.) and mother of Mohan (Nigeria), Bimal (U.K. & Dharaka (Ford Rhodes, Thornton & Co.) & Mother-in Law of Dilani. She was a daughter of Late Mr. W. D. Niles Advocate & District Judge.

The funeral service was conducted by Rev. R. H. S. Jeyachandran at the residence (St. Peter's Lane, off Hospital Road, Jaffna.) assisted by Rev. Sam Alfred at the grave yard. Mr. K. Pooranampillai paid tributes & made reference that she belonged to the 4th generation of Christians (Viz Niles, & Arnolds.) Special Songs were rendered by her brother Mr. J. J. Niles along with Mrs. Niles & Mrs. Kamala Sugunrajah Accompanied on the piano by Mrs. A. T. Murthy.

the Women's Centre at Maruthanadam the Fellowship of the Least coin and similar activities.

The much needed light on the title of the booklet is given by Mr. K. Nesiah in his prefatorial remarks. The Batticotta Seminary (started in 1823) is heavy with the names of many Tamil Scholars, the most notable among whom was Vyravanathan, christened Cyrus Kingsbury, who was one of the two graduates who passed out of Madras in 1837.

Rev. K. S. Jeyasingam is the last lineal descendant on the male side to bear the name Kingsbury. Dwight D. Eisenhower a former President of the US who led Allied Armies to victory in Europe once said that the most useful advice ever given to him was by an old and respected commander of his - "Always take your job seriously, not yourself."

As a Minister of the Church Rev. K. S. Jeyasingam lived by this code as the Tributes and Reports compiled in the memorial publication unmistakably reveal.

[The book can be obtained from Miss Ruby Appadurai, 25, Somasundaram Lane, Chundikul.]

- C. E. R.

We are going be Free

By Desmond Tutu, South Africa

You can be sure that whenever you criticise a system as unjust and evil you will be accused of mixing politics with religion, or the other way around. But I guarantee that if I stood here and said "actually, apartheid is not too bad"—all those people who keep saying that we are mixing politics with religion would never open their mouths and utter that particular criticism.

The South African government has banned many books but left the most revolutionary one untouched—the Bible. How can anyone who has ever read the Bible say of you, "You are mixing politics with religion?" Which Bible are you reading? Have you read Isaiah 61? "The spirit of the Lord has anointed me to preach the good news to the poor, to preach liberation to those in bondage, to comfort the broken-hearted and to announce the acceptable year of the Lord." God is biased—horribly biased! How can you read that and say, "Are you presenting the Gospel or are you preaching politics?"

The Christian faith is a tremendously liberating faith. We

that away from you. And again you tell that to people who are oppressed, you say, "Hey, you know what? You are created in the image of God. That means you are God's viceroy. You are a God-carrier. You are God's representative around here".

Apartheid says a thing that gives value to a person is a biological irrelevance—the colour of one's skin. This is quite clearly nonsense. Imagine if we were to say that what mattered was not the colour of your skin but the size of your nose. Imagine you are in South Africa, looking for a toilet, and you see a sign "Toilet" but you see another sign which says "large noses only". You would be in very serious trouble if you had a small nose. Or you have a university with a sign: "This university is reserved for largenoses only". If you had a small nose you would have to apply to the Minister for small Nose Affairs for permission to attend this university for large noses.

What nonsense! What does the size of my nose tell you about me? What does it tell you about whether I am warm-hearted

Desmond Tutu and Wife Leah

have a God who says you cannot remain in a spiritual ghetto.

We worship a God who is disreputable, judging from the company Jesus kept. Who were his friends? The outcasts, the sinners, the prostitutes. If you take the Bible seriously you cannot help but be involved—you cannot act on the sidelines because God won't allow it. Jesus keeps upsetting the religiously prim and proper ones.

It is remarkable that he says "Did you feed the hungry? Did you clothe the naked? If you did, you didn't do it just to the least of these, you did it to me". His Criteria is not narrowly religious, as we understand "religious". Jesus says, "You want to know who I am? Then look at the downtrodden, look at the hungry that is where you will see my features delineated".

So we worship a God who is a God of the oppressed. He is a God who is forever seeking to liberate his people from all that tends to make them less than what he intends them to be. Sin included. Political and economic oppression included.

The Scriptures says that what gives value to you and to me is that we are created in the image of God. That is what is intrinsic to who you are. Nothing can take

or otherwise? About whether I'm intelligent or stupid?

Our faith and the Bible say "We are created for fellowship, communion, friendship".

Apartheid says people are made for alienation and separation. It denies the scriptural truth of our faith.

The Bible says Jesus was the reconciler, and if we wanted to sum up Jesus' work we would say Jesus effected reconciliation between us and God, between ourselves, and between ourselves and the rest of creation. In him there is neither male nor female, Greek nor Jew. It was God's intention that in Christ he should bring all things to unity.

Apartheid says human beings are fundamentally irreconcilable, denying the central verity of the Christian faith. Apartheid has caused untold human suffering to God's children. All kinds of suffering.

Imagine a father leaving his wife and children because he has to be a migrant worker living in a single sex hostel for eleven months of the year. If his wife were to join him in the white man's city she would be committing an offence.

Apartheid has uprooted settled communities and dumped them as rubbish in Bantustan homelands.

X'mas Supplement

This has been on the drawing boards for many weeks. The purpose was to assemble a collection of articles and poems that would adequately reflect the mood of the times we live in and our response to them. Unfortunately, due to the prevailing situation, travelling about became a great difficulty and the postal service was virtually defunct, both these being reasons for the paucity of articles by our own people. It is hoped however, that the articles and poems printed will still manage to remind, provoke and give courage to us during these difficult times. We can take even more strength from the fact that the 'tidings of great joy', were given to a people who were, like us, wearing the yoke of oppression, under the Roman Empire.

I am deeply grateful to the Editor for having given me this opportunity to assist him. I look forward to more such supplements in 1985.

D. C. Ambalavanar.

And that is South Africa's final solution. Hitler found a final solution for the Jews. We are being stripped of our citizenship and turned into aliens in the land of our birth. An alien cannot have any rights, least of all political rights.

Apartheid has been the cause of death of innocent people. Apartheid has caused untold suffering to the many who are detained without trial and kept in solitary confinement.

Christian moralists say that if you are uncertain about the morality of something you have to use the criterion: what is its effect? What are the consequences? If its consequences are evil, the chances are that the particular thing must be evil.

Children are made to starve in a country which is an exporter for food. They starve, not because there is no food. They starve because of deliberate government policy.

Black family life is being destroyed because of the migratory labour system. Not accidentally. It is happening because of deliberate government policy.

That black people, after all this long history of suffering, can still talk to white people, is incredible.

There is no doubt that we are going to be free. God is on our side because we are oppressed. He is on our side because there is injustice and God cannot help himself when there is injustice and oppression and exploitation.

Goodness is stronger than evil. Love is stronger than hate. Light is stronger than death. Victory is ours through Him who loved us.

About Desmond Tutu

Desmond Mpilo Tutu never wanted to be a minister. In fact his dreams were of completing Medical College when his father, a teacher, ran short of money. Tutu instead became a primary School teacher. It was while in that capacity that a small gesture changed his life. One day in a black shanty town near Johannesburg, South Africa, he saw a white man respectfully tip his hat to a black woman. Tutu had never seen a white man make such a gesture. The woman was Tutu's mother. The white was the Rev. Trevor Huddleston, now an Anglican Bishop. The priest

subsequently befriended the young black and when Tutu was hospitalized in 1953 for tuberculosis, Huddleston visited him daily for 20 months. Tutu, profoundly impressed, followed his white friend into the clergy. Following his ordination in 1960 and graduate study in England his rise in the Anglican Church was rapid. He taught Theology in Lesotho, an independent nation surrounded by South African territory. He returned to England to administer World Council of Churches Scholarships, and became South Africa's first black Anglican Dean in 1975, Bishop of Lesotho in 1976, and now Bishop of Johannesburg.

Along the way, Tutu also became a leading voice in the battle against apartheid. His outspoken courage, coupled with the non violent nature of his message, brought Bishop Tutu, now 53, the 1984 Nobel Peace Prize. "You feel humble, you feel proud, elated and you feel sad" said Tutu in Johannesburg. "One of my greatest sadnesses is that there are many in this country who are not joining in celebrating something that is an honor for this country". Tutu is a prophet without honor in his own country. The South African government seized his passport in 1981 and he now needs special permission for trips outside the country. Although many members of the white establishment look upon him as a dangerous radical, black militants see him as too temperate. Tutu says he faces a "rough passage" in pleading with young black audiences for inter racial concord and peaceful change. And although he does not advocate violence, he warns continually of a coming "blood bath" if whites do not share power with the black majority. Afrikaners, he notes, praise their own gun toting forbears but "suddenly become pacifists when it involves black liberation. Blacks don't believe they are introducing violence into the situation. They believe the situation is already violent".

(Much of white Africa reacted grumpily or indifferently to the news of Tutu's award. The word from the office of State President P. W. Botha: "No comment". But in Addis Ababa, the organization of African Unity said the award is "an urgent reminder to the racist authorities of Pretoria that their inhuman regime is

(Continued on page 9)

மக்களுக்கு மாபெரும் மகிழ்ச்சி நல்கும் நற்செய்தி!

கிறிஸ்து பிறப்பு விழாவை மறுபடியும் கொண்டாடும் வாய்ப்பைப் பெற்றிருக்கிறோம். இதுவரை இவ்விழாவின் உண்மைப் பொருளை உணராத, வெறும் கொண்டாட்டமாகக் கொண்டாடி வந்த நமக்கு இம்மாபெரும் மகிழ்ச்சியின் நற் செய்தியென்ன என்பதை இன்றைய துயரச் சூழ்ச்சி ஆழ்ந்து சிந்திக்க வைக்கிறது.

கடந்த முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இங்காட்டுத் தமிழ் மக்கள் அடைந்த வரும் துன்பங்கள் ஒரு தொடர்கதை யாகவே வளர்ந்துகொண்டே போகிறது. தங்கள் நிலமிழந்து, உடைமை இழந்து, தொழில் இழந்து, பிள்ளைகளை இழந்து ஆற்றெனத் துயரத்தில் ஆழ்ந்து கத்தவர்க்கும் தமிழ் மக் களுக்கு, குறிப்பாகக் கடந்த ஆண்டு ஜூலை மாதம் தொடங்கி பலவகையாக இங்காட்டின் இராணுவத்தினரால் துன்புறுத் தப்பட்டு சித்திரவதை செய்யப்பட்டு வரும் தமிழ் மக்களுக்கு, கிறிஸ்து நாம் நற்செய்தி 'நம்மோடு கடவுள் இருக்கிறார்' (இம்மானுவேல்) என்பதே.

இறைவனின் வாக்குறுதிகளை சிறைவேற்ற ஆயிரின் வல் லையால் புது மனிதனை வந்தார் இயேசு பெருமான். இறை வனைப் போல மனிதனை மதித்தவர் இதுவரை யாருமில்லை, அடிப்படையில் அவனுக்கு உரிமை வாழ்வு அளிக்க வல்ல வரும் அவரே என்பதை நம்பெருமானின் வருகையும் வாழ்வார் நமக்குத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. இறைவன் எத்தகையவர் என்பது இயேசுவின் பிறப்பில் வெளிப்படுகின்றது. அதே பிறப்பு மனிதன் எத்தகையவன் என்பதையும் உணர்த்தி நிற்பதையும் நாம் காணலாம்.

எல்லாம் வல்ல இறைவன், நாமடையும் துன்பங்களில் தானுஞ் சேர்ந்து துன்புறுவதின் மூலம் நமக்கு ஆறுதல் அளிக்கிறார். நான் உன் வாழ்வில் உறைய விரும்புகிறேன். உன்னைப்போல் ஒருவனாக இருக்க விழைகிறேன் என்று நம் மோடு உறவாடி முற்றிலும் நம்மைச் சார்ந்திருக்க விரும்பும் இறைவனின் அளப்பரிய அன்பை நமக்கு கிறிஸ்து பிறப்பு மகிழ்ச்சி காட்டுகிறது. கிறிஸ்து விழா இறைவனின் அரு காதையை உணர்த்தும் மாபெரும் விழாவென்பதை இங்காட் களில் உணர்வது நல்லது.

நம் வாழ்விலே பங்கு கொள்பவராக இறைவன் நம்மோடு இருக்கிறார் என்ற உணர்வும் நம்பிக்கையும், நம் வாழ்க்கைப் பாதையில் இன்றியமையாததொன்றாகும். வாழ்வின் இருண்ட சூழ்ச்சிகளில், நம்பிக்கை என்னும் விளக்கு துன்பப் புய லில் அணைந்து போகும் வேளிகளில், நம் உள்ளத்திலுள்ள இருள் ஒளிரிவிக்கும் சுடர் விளக்காக இயேசுபிரான் வந்து ளார். அவர் இன்றும், மாறிமாறி வரும் பல்வேறு வாழ்க்கை சிலைகளிலே பிரசன்னமாயுள்ளார். ஆகவே, அன்று இஸ்ரவேலரை விடுதலைப்பாதையில் வழிநடத்திச் சென்ற ஒளிப் பிழம்பை, பாலைவனத்தில் அவர்களோடு கூடாரத்தில் தங்கி யிருந்த இறைவனை நாம் பெத்தலேகை குடில் மட்டும் கண்டாள் போதாது. அவர் இன்றைய உலகில் பிறந்திருப்பதை, துன்புறும் நம் மக்கள் மத்தியில் தோன்றியிருப்பதை நாம் கண்குளிரக் காணவேண்டும்.

கிறிஸ்து பிறப்பு ஒரு தொடர் மகிழ்ச்சி. பெத்தலேகையில் அன்று பிறந்த இயேசு இன்று ஒவ்வொரு நாட்டிலும், ஒவ்வொரு கலாச்சாரத்திலும், மக்கள் வாழ்க்கைச் சூழ்ச்சிகளின லும் பிறக்க வேண்டும். உலகிற்குச் சொந்தமானவர் அவர், வரலாற்றுக்குச் சொந்தமானவர் அவர். ஒவ்வொரு மனித இதயத்திற்கு மட்டுமல்ல, ஒவ்வொரு சமூகத்திற்கும், பண்பாட் டிற்கும் கூடச் சொந்தமானவர். இதுவும் அவர் வரவில் பின் னைப் பினைந்திருக்கும் உண்மை. ஆகவே, அன்றுபோல் ஆயிரின் வல்லமை நம் நாட்டில் இன்றும் செயல்பட்டு, இயேசு நம் மண்ணில் பிறக்க வேண்டும். இன்று கிறிஸ்துமஸ் கொண் டாடுவது என்றால் இயேசுவை நம்முள் ஒருவராக ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். அப்பொழுதான், நாம் அவரின் வல்ல செயல்களைக் கண்டுணர முடியும்.

எங்கள் இயேசு பெருமான், ஒலையின் குடிசையில், நோய் யுற்றோரிடம், புறக்கணிக்கப்பட்டோரிடம், நம் பிள்ளைகளை இழந்த தவிக்கும் பெற்றோரிடம், பெற்றோரை இழந்து தவிக்கூம் அநாதைச் சிறுவர் நடுவில் காணப்படுகிறார். இந்த உண்

கேட்டிராத கிறிஸ்து பஜனை!

ஒரு மன்னன் தனது தன் பங்களையும் உறவினர்களையும் விருந்தொன்றுக்கு அழைத் தான். விருந்தின் நடுவில் அவன் எழுந்து, அங்கிருந்த அனைவரையும் நோக்கி "உங் களில் யார் யார் உங்கள் மனை யியை அடக்கி ஆள்கின்றார்? களோ அவர்கள் எழுந்துகிறீர் மல் பாடல் ஒன்றைப் பாடவும்" என்றுரைத்தான். அப்போது ஒரு முகையில் அமர்ந்திருந்த முதியவர் ஒருவர் எழுந்து மெல்லிய குரலில் ஒரு அடி பாடி முடித்துவிட்டு அமர்ந்தார். பின்னர் அம்மன்னன் அங்கு அமர்ந்திருந்த பெண்களைப் பார்த்து, "உங்களில் யார் உங் கள் கணவனை அடக்கி ஆள் கின்றார்களோ அவர்கள் எழுந்து ஒரு பாடல் பாடவும்" என்றான். அவன் சொல்லி விட்டு வாயை மூடுவதற்குள் அத்தனை பெண்களும் எழுந்து ஒரே குரலில் இதுவரை யாருங் கேட்டிராத கிறிஸ்து பஜனைப் பாடல் ஒன்றைப் பாடிவிட்டு அமர்ந்தனர். பலத்த கைதட் டல் எழுந்தது.

—அ. கு.

திருமறைப் படிப்பு:

விசுவாசத்துடனிருங்கள்!

(அ) விசுவாசத்தின் வரையறை:
"விசுவாசம் என்பது நாம் நம் பிக்கையோடு எதிர்பார்ப்பவை கிடைக்கும் என்னும் நிலையான உறுதி. கண்ணுக்குப் புலப் படாதவை பற்றி மனத்தளராத நிலை."
—எபி. 11:1)

(ஆ) விசுவாசத்தின் முக்கியத் துவம்;

1. கடவுளைப் பிரியப்படுத்த இன்றியமையாதது!
"விசுவாசத்தினால் ஒரு வனும் கடவுளுக்கு உகந்தவனு யிருக்க இயலாது."
—எபி. 11:6
2. இல்லாமையின் ஆக்கினால் உறுதியான மனநிலையோடு (விசுவாசம்) செய்யப்படாத தேவலாம் பாவமில்லை.
—ரோ. 14:23
3. நமது மீட்புக்குப் பிரதான நிபந்தனை.
"ஆண்டவராகிய இயேசுவின் மேல்விசுவாசம் கொள் ளியும் உன் விட்டாகும் மீட்படை விரும்பு."
—(அப். 18:31)
"விசுவாசிகளுக்கு முன்னம்திர யாய்....."
(1தீமோ. 4:12)

(இ) விசுவாசத்திலுள்ளனடாகும் நன்மைகள்:

1. பிறைப்பு! — (ஆப. 2:4)
2. நிலுத்திருப்பு! — (ரோ. 11:20)
3. சுத்திகரிப்பு!
— (அப். 15:9; 2தீ. 13)
4. வழிநோடுதல் — (யோ. 7:38)
5. மகிழ்ச்சியும் சமாதானமும்!
— (ரோ. 15:13)
6. பாதுகாப்பும் பாரமரிப்பும்!
— (தானி 6:23; மத். 6:25-34)
7. செபத்திற்குப் பதில்
— (மத். 21:22)
8. அற்புதங்கள்!
— (மத். 17:17-18; மத். 17:20)
9. வெற்றி!
— (1 யோ 5:4; எபி 6:16)
10. விசுவாசப்பவனுக்கு எல்லாம் கூடும்!
— (மாற். 9:23)

(ஈ) விசுவாசத்தைப் பெற ஏதுக் கள்:

1. கடவுளுடைய வசனம்!
— (ரோ. 10:17)
2. திய ஆவியானவர்!
— (கலா. 5:22)
3. இயேசுவின்மேல் கண்கள்!
— எபி. 12:1; மத். 13:29-31)

(உ) விசுவாசத்திற்குத் தேவை யானவை:

1. கிரிசுதன்! — (யாக். 2:17)
2. சேரனை! — (1பேது. 1:7)

(ஊ) இயேசு தரும் தைரியம்!

"..... இதோ! சாத்தான் உங் களைக் கோதுமையைப் போல் புடைக்க உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டான். ஆனால் உன் விசுவாசம் தவறுதலடி உனக்காக மன்குடினே....."
(சூ. 22:31-32)

ஒரே நாளில் தேவகிறிஸ்து இய லாது. இம்மகிழ்ச்சி, கிறிஸ்து வழிபாட்டில் நிறைந்து நம் உள் ளினிலும், இல்லங்களிலும், சமூகத்திலும் ஆண்டு முழுவதும் பெருக்கப்படுத்த ஒ-வேண்டும்.

மையை அறிந்தால் தான், நாம் தகுந்த முறையில் கிறிஸ்து வின் விழாவைக் கொண்டாட முடியும். நல்ல மனத்தோர் அனை வருக்கும் சொத்தமான இயேசுபிரானின் பிறப்பு, அனைவரும் ஆம் சொந்தமென்பதைக் காட்டும் இவ்விழாவை நாம் ஆடம்பரமற்றதாய், வீண் செலவுகளைக் குறைப்பதாய், நாட் டின் நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டாடலால், வேதனையும் தனிக்கும் நம் தமிழ் மக்களுக்கு இவ்விழா பெரும் ஆறுதல் என்பதில் ஐயமில்லை.

அன்பர்கள் அனைவருக்கும் எமது

அன்பு நிறைந்த

கிறிஸ்துமஸ் — புத்தாண்டு வாழ்த்துக்கள்

பரிசுத்தாவி உங்களிடத்தில் வரும் நீங்கள் பேலண்டைந்து எருசலேமிலும் யூதேயா முழுவதிலும் சமாரியாவிலும் யூரியின் கடைசிபரிசுத்தமும் எனக்கு சாட்சிகளாயிருப்பீர்கள். அப் 1:8.

நீங்கள் இவைகளுக்கு சாட்சிகள்

(லூக்கா 24:48)

ஆசிரியன், சிறித்கூ அழைக்கப்பட்டிருக்கிறான். மருத்துவன், வைத்தியம் செய்ய அழைக்கப்பட்டிருக்கிறான். இவ்வாறு ஒவ்வொருவன் ஒவ்வொரு நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு உதவி செய்து கொடுத்திருக்கிறான். அதனைப் போலவே கிறிஸ்துவரின் அனைவரும், தனிபாடலும் திருச்சபையாகவும், சாட்சிகளாக இருக்க அழைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

பொதுவாக, சாட்சி என்பது நீதிமன்றங்களில் வேண்டப்படுகிறது. அங்கே ஒருவன் நினைக்கிறான். அவன் குற்றவாளி அல்லது குற்றவாளியல்ல என்பதை உறுதிப்படுத்த சாட்சிகள் அவசியமாகின்றன. அதன்போலவே கிறிஸ்துவம் உலக மனத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அவருடைய சிவன்களைச் சாட்சி நிறுத்தினான். அவர் உயிர்த்தேவரின் மார்பை நிறுத்தினான். அவர் எங்கே இருக்கிறார், பாக்களை மன்னிக்கிறதற்குத் தமக்கு அதிகாரம் உண்டு என்கிறார். வறுத்தப்பட்ட பாரம் சுமக்கிறவர்களுக்கு இளைப்பாறுதல் தருவதாக வாக்குக் கொடுக்கிறார். என்னிடத்தில் நித்திய ஜீவன் உண்டு என்கிறார். என்னை விசுவாசிக்கிறவன் மரித்தாலும் பிழம்புபடும் என்கிறார். இன்னும் பல அற்புதமான புதுமொழிகளைக் கூறி உலகத்தை அழைக்கிறார். அவற்றிற்கு சாட்சிகள் வேண்டும். சாட்சிகளாக அவர் தம்மை அழைத்திருக்கிறார்.

ஆம்! அவர் எனக்காகப் பாடுபட்டார். அவர் என் பாவங்களை மன்னித்திருக்கிறார். அவர் என் கைமையை இழக்க எனக்கு இளைப்பாறுதல் கொடுத்திருக்கிறார். அவர் எனக்கு நித்திய ஜீவனைக் கொடுத்திருக்கிறார். அவர் அற்புதங்களைச் செய்திருக்கிறார். அவர் அப்புகளையும் அடியையும் குதித் தம்முடைய அடிமைப் கொடுத்திருக்கிறார். இவ்வாறு உலகத்தின் முன் கிறிஸ்துவருக்கு சாட்சிகளாக இருக்க நாம் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம்.

யூதாஸ்துக்குப் பதிலாக அவன் இருந்த இடத்தில் வேறொரு அப்போஸ்தலன் நியமிக்கப்பட்ட வேண்டியிருந்தது. அப்போது பேதுரு என்ன சொல்லுகிறார்? 'யோவான் குாவல்தானப் பெற்ற நான் முதற்கொண்டு எந்தமொரு இயேசுவரையும் நம்பிவிடவில்லை. உயர் எடுத்தேன் என்பதில் நான் விரைவாகவும், எஞ்சாதிருந்த காலத்திலேயே உயர்வாகவும் இருந்தேன். அவர் உயிரோடு முந்தந்ததை குறித்து என்னைக் கேட்க சாட்சியாக ஏற்படுத்தப்பட்டேன்' என்று சொல்லுகிறார்.

இங்கே பேதுரு, தேரிடையான அனுபவங்கள் ஒருவரை சாட்சியாக ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று கூறுகிறார். முன்னம் ஆளிடத்தில் விசாரித்தோ. தகவல் நூல்களைப் படித்தோ பெற்றோர்களைப் பற்றி அறிவல்கள்; தேரிடையாக நானே அனுபவித்த ஒருவன் சிறந்த சாட்சியாக இருக்க முடியும்.

இயல்பின் கொடுமுடியாகிய எவரெஸ்ட் பற்றிப் பல நூல்களைப் படித்திருக்கிறோம். சமீப

பல படங்களைப் பார்த்திருக்கிறோம். எனவே, அதன்பற்றிய ஓர் அறிவு நமக்கு உண்டு. ஆனால் அங்கு தேரிடையாகச் சென்று, இயல்புகொடு முடியுமா? பலவற்றின் மத்தியில் எவரெஸ்ட் பெருமையாக எழும்பி நிற்கிற சாட்சியைக் கண்டு, பலவகைப் பார்ப்பது அதன்மீது ஏறி, உச்சியில் நின்று மிகு வந்த தென்கிழக்கு நில்லேரி என்றவர்களின் அனுபவத்திற்கு இணையாகத் தம்முடைய அறிவைச் சொல்ல முடியுமா? இப்போது எவரெஸ்டின் எழும்பு, அதன் குவிக்கும், அதன் உச்சிக் கோணங்களுக்கு, அதனைப் பற்றிய அனைத்திற்கும் அவர்கள் சாட்சிகள்.

கிறிஸ்துவருக்கு நாம் சிறந்த சாட்சிகளாக விளங்கவேண்டுமெனில் அவருடைய நமக்கு தேரிடையான அனுபவம் இருத்தல் வேண்டும். வேதத்தில் சொல்லப்படுவதாக அன்று, அவருடைய பக்தர்களைக் கண்டதால் அன்று. நானே அவருடைய மிகமையைக் கண்டு அனுபவித்திருக்கிறேன் என்று சொல்லக்கூடிய தேரிடையான, புத்தம் புதிய, குடான அனுபவம் கிறிஸ்துவர்களுக்குத் தேவையாக இருக்கின்றது.

சீடர்களை கிறிஸ்துவின் பெரன் மொழிகளைத் தங்கள் காதாரக் கேட்டார்கள்; அவர் திருமுக்கை, அவருடைய அடிச் செய்களை, அற்புதங்களைத் தங்கள் கண்ணுக்குக் கண்டார்கள், சிவனாய்வு அவருடைய இரத்தத்தைக் கண்டார்கள். எல்லா வகை விடப்பட்ட கல்வையைக் கண்டார்கள். உயிர்த்தேவருக்குத் தங்களைத் தேடி வந்த திருமெனியைக் கண்டார்கள். எனவே 'நாங்கள் எல்லாரும் சாட்சிகளாயிருக்கிறோம்.' என்றார்கள்.

இந்த தேரிடையான அனுபவம் நமக்குக் கிடைக்கிறதா? கிடைக்கிறது. கிறிஸ்துவருக்கு நம்முடைய இருதயங்களில் இடம் கொடுத்த பரிசுத்தாவியை நம் பெற்றுக்கொள்ளும்போது அவர் நமக்கு முன்னுமவராக அல்லர், நம்முடைய கவந்து கொண்டு நம்முடைய இருக்கிற, நாம் உணர்வியை மிகம்கூடிய ஒருவராக அவர் அமைந்து விடுகிறார். அப்போது அவருக்கென்று சாட்சிகளாக இருந்த நமக்கு இயல்பாகியிருக்கிறது. சீடர்கள் அப். 4:20 இல் கூறுவதைப்போல, 'நாங்கள் கண்டவையையும் கேட்டவையையும் போராமனிருக்கக் கூடாதே என்று சொல்லுவோம்.'

பரிசுத்தாவியைவரைத் தனக்குப் பெற்றிருக்கிற ஒரு கிறிஸ்துவன் கிறிஸ்துவை தேரிடையாகவே அனுபவிக்கிறவருவான். வேதவாக்கியங்களை அறிந்து கொள்ளும்படி அவர் நமது கண்ணைத் திறக்கிறார். வேதத்தை திறந்து வாசிலும் பொழுது, ஏதோ இரண்டாயிரம் ஆண்டு களுக்கு முன் நிழ்ந்த ஒரு வரலாற்றை அகல், நமக்குமுன் தேரிடையாக நடைபெறுகின்ற கிறிஸ்துவின் செயல்களை நாம் பார்த்து அனுபவிக்கிறோம். அவருடைய வாழ்க்கையும், இந்த அற்புதமான அனுபவத்திற்கு நமக்குத் துணையாக நிற்பவைக் ஜெபமும் வேதமும் ஆகும்.

குழந்தை இயேசுவின் குடிவா?

— வி. சேகராஜ் —

இயேசுவின் பிறப்பு வரலாற்றை வரிசைக்கும் புனிதர் லூக்கா (லூ. 2:7) "தலைப்பேரன் மகன் ஈன்மெடுத்து துணிகளில் பொதிந்த முன்னையிலே கிடத்தினான். ஏனெனில் சத்திரத்தில் இடம் கிடைக்கவில்லை" என்று குறிப்பிடுகிறார்.

பாரம்பரிய கூற்றின்படி, பெதலேமேயில் கிறிஸ்து பிறந்ததாகக் கருதப்படும் இடத்தில் இயேசுவின் பிறப்பாலயம் ஒன்று கட்டப்பட்டுள்ளது. அதில் உள்ள இயேசு பிறந்ததாகக் கூறப்படும் குகையின் தகரத்தில் கன்னியரிடமிருந்து இயேசு பிறந்தாரென்று சித்திரிக்கும் வெள்ளி நட்சத்திரம் ஒன்று வரையப்பட்டுள்ளது. இயேசுவைக் கிடத்திய அந்த முன்னையிலே செதுக்கப்பட்டிருக்கின்ற, மரப் பலகைகளால் மசுயப்பட்டது என்றும் கவிமன்னால் கட்டப்பட்டது என்றும் பலவாறு கூறுகின்றனர்.

கி. பி. 4 ஆம் நூற்றாண்டில் வரமுத்து புனிதர் எரோனியுஸ் திருவரத்த திருவரகப் பெதலேமேயிற்கு (கி. பி. 385) சென்று, அந்த குகையிலிருந்து புனித பொருட்களை எழுத்து, ரோமர புரிக்குக் கொண்டு வந்தார்.

கிறிஸ்துவருக்குப் பின் 5 ஆம் நூற்றாண்டில் ரோமரபுரியிலிருந்து புனித மேரி மேஜர் என்ற பேராலயத்தைப் பரப்பரசர் 3 ஆம் செகஸ்தஸ் புதுப்பித்தார். அப்பொழுது பெதலேமேயில் இருக்கும் குகையிலே ஒரு குகையை அந்தப் பேராலயத்தில் அமைத்தார். அதில் பெதலேமேயிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட புனிதப் பொருட்களை வைத்து வணக்கம் செலுத்தி வந்திருக்கின்றனர். இப்பேராலயத்திற்கு புனிதமரியா அத் பிரசேபெம் — அதாவது, குடிவின் அருகில் புனித மரியா — என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டா. கி. பி. 7 ம் நூற்றாண்டிலிருந்து, பரப்பரசர் ஆங்கு கிறிஸ்தம் விழாவினைத் திருவிருந்த ஆராதனை நடத்தி வந்தார்.

இந்து நாம் காணும் கல்கன் நிறைந்த குடிவா படங்கள் கி. பி. 343 போப் ஒவியரால் வரையப்பட்டு வந்தது. ஏசாயா. 1:3 தூஷ்பு மாரும், சமுத்தையும் இருக்க வேண்டுமென்று ஒரு தவறான எண்ணத்தினால் முதலில் இப்படங்களை வரைந்துள்ளனர். நாம் இப்போ அடிக்கடி காணும் பழங்கால குடிவ், அரினல் பரதே கெரம்பியோர் என்பவரால் கி. பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டில், சுவைக் கல்விலை செதுக்கப்பட்டது.

ஆண்டவர் தமது சீடர்களை முதன் முதல் அழைத்தபோது 'என் பிசுவை வரங்கள் உங்களுக்கு மேரட்சம் தருகிறேன்' என்று, அல்லது வேறு பல பேறுகளைத் தருவதாகவே சொல்லியிருக்கிறார். 'என் பிசுவை வரங்கள்; உங்களை மனுஷரைப் பிடிக்கிறவர்களாக்குவேன்' என்றார். அவர் கடைசியாகப் பரத்துக்கு எழுத்துக் கொள்ளப்பட்டபோது தமது அருமைச் சீடர்களிடம் 'நீங்கள் உலகம் எங்கும்போய் சரிவ் கிருஷ்டுக்கும் கவிசேஷத்தைப் பிரசுரியுங்கள்' என்றார். எனவே, அவருடைய முறையும் இறுதியுமாக கட்டின நாம் அவருக்கு சாட்சிகளாக இருத்தல் வேண்டுமென்பதேயாகும்.

நம்மை ஆராய்ந்து கண்ணோரமாக!

ஆபீஸும். அதற்கு முன்பே புனித பிரான்சிஸ் அசிக்ளாஸ் முதல் முதல் கி. பி. 1223 இல் கிரேசியோ என்ற ஊரில் குடிவ ஒன்று செய்தது. மெழுகினால் குழந்தை இயேசுவின் உருவத்தைச் செய்து அதில் வைத்து, உண்மையான மனிதர்கள் மாதாவாகவும், யோசேப்பாகவும் நடக்கச் செய்தது, மாட்டையும் கழுத்தை யையும் அதில் நிறுத்தி, பத்தியடனும் மிமிரிசையுடனும் கிறிஸ்தம் விழாவைக் கொண்டாடினார்.

இதன்பின்வந்தான், இங்கிலாந்தில், பிரான்சிஸ், ஸ்பெயின், ஜெர்மனி போன்ற மேல்நாடுகளில் குடிபுகுபதி பரவியது. தானிடத்தில் உண்மையான ஆட்சியையும், மிருகங்களையும் கிடுக்கி, அவைகளுக்குப் பதில் அவைகளின் உருவங்களை அழகாகச் செய்து, குடிவில் வைத்து, பத்தி முயற்சியை வழிபாட்டை ஏற்றுகின்ற தொடங்கினார். கி. பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டில், ஆவையங்களில் மட்டுமல்ல, தங்களை இடங்களை இடத்தில் குடிவ் செய்தது, குழம்பியோங்களை நடத்தத் தொடங்கினார்.

கி. பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆஸ்திரியா, ஜெர்மனி, போர்த்துகல், சிசிலி போன்ற நாடுகளில் குடிவ் செய்யும் தொழிலும் ஆரம்பமானது. சினுக் களின், மரக்கட்டை, கட்ட களின், கிப்பிகள், காரிக் போன்றவைகளில் உருவங்கள் செய்யப்பட்டன. இந்தியா போன்ற கிழை நாடுகளுக்கு நற்செய்திப்பரப்பு வந்த திருப்பணியானதும், மேல்நாட்டிலிருந்து வந்து குடியேறியவர்களும் இப்பழக்கத்தைக் கொண்டுவந்தனர்.

ஆனால் இந்தியாவில் இன்று முன்சாட்டிய குடிவில் அவ்வ, ஏழைக் குடிசைகளில் தான் குழந்தை இயேசு பிறந்துள்ளதாகக் கூறுகின்றனர். அவைச் சென்று, சந்தித்து, காண்கை செலுத்தலோம் வாருங்கள்.

அலாங்காவில் கிறிஸ்தம்

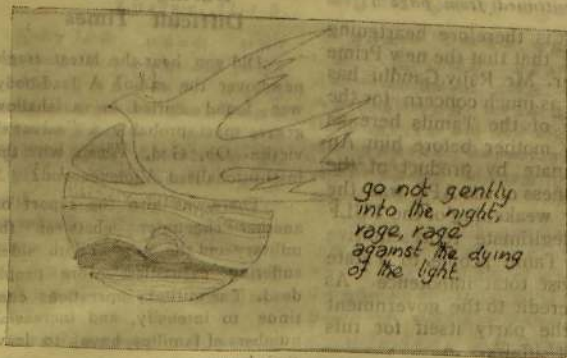
அமெரிக்க ஸ்தலிய நாடுகளில் ஒரு பகுதிதான் அலாங்கா. பல பகுதிகளிலிருந்து அங்கு குடியேறிய மக்கள் தத்தம் நாட்டில் வழக்கப்படி கிறிஸ்தம் கொள்ளாடுவர். கண்ணைக் கவரும் வண்ணக் காத்தித்தலான ஒரு நட்சத்திரத்தை உயர்த்தப் பிடித்துக்கொண்டு, கைகளில் விளக்குகள் ஏந்திய வண்ணம் எல்லா சிறுவா சிறுமியரும் வீடுவீடாகச் செல்ல இனிமையான கிறிஸ்தம் பாடல்கள் பாடிச் செல்லும் அவர்களுக்கு தலை உபசரிப்புக் கிடைக்கும். இது ஒரு வாரம் வரை நடக்கும்.

இரண்டாவது இரவிலிருந்து, வீரர் உடை அணிந்த இனாளுகள் முத்தகுழுவைப் பிள தொடர்வர். ஏரோது குழந்தை இயேசுவைக் கொல்லத் தேடி அலைந்தது போல இவ்வினாளுக்கும் முதல் குழுவினர் கமந்து செல்லும் அழகு மிக நட்சத்திரங்களைக் கவர் விழுவார்.

இத்தகைய பொருள் பெற்ற அனைத்து உள்ளங்களையும் கவர்ந்த வண்ணம் எல்லா இல்லங்களையும் அலங்கரிப்பதில் வியப்பென்ன? 1934 ஆம் ஆண்டில் 'பாலம்' என்ற ஊரின் அருகே 500 அடி விட்டமுள்ள முதல் ராட்சத விண்ணம் அணைவரையாகக் கவர்ந்திருக்கிறது. இந்த விண்ணம் உலக அமைதியைக் குறிக்கும் சிள்ளமாக மக்கள் பார்க்கின்றனர்.

— அ. கு.

1984 — A Tamil View

1984 had even before its inception achieved a certain degree of notoriety by virtue of being the title of one among Orwell's famous works. It was a year that was dissected out keenly by intellectuals even before it had begun. People looked ahead with some trepidation remembering 'big brother, and double think, wondering how prophetic Orwell's words would be (if they had not been already realised). Here, in this 'emerald isle' this 'isle of paradise' feelings were mixed (to repeat a standard cliché). For us Tamils, after having lived through the pogrom of July 83, 1984 held prospects for a brighter and more secure future. After all what could be worse than July 83?

And with the beginning of the year it did seem that the optimists would be proved right. The Round Table or All Party Conference got underway with great fanfare and high expectations. Both communities looked to it as the panacea for all ethnic ills. Promising statements were issued by any who mattered, and photographs of Sinhalese and Tamil leaders beaming benignly at each other were much in evidence in the media at that time. Hopes were indeed raised of a quick and just settlement being achieved, especially with the friendly interest of India in the proceedings.

The first seeds of doubt were sown when the All Party Conference, originally intended for political parties only, was expanded to include every possible interest group, mainly to justify the inclusion of the all powerful Buddhist Sangha. With the entrance of the latter on the scene the proceedings seemed foredoomed. The talks dragged on, and on, and on, and its role became eventually that of a side show to the more important events that were soon talking place. It was clear that the APC was but a stalling tactic by the government to impress foreign nations while building up its military muscle, with contributions from western supporters to initiate its main strategy viz - the eradication of terrorism and the subjugation of a whole race. Only our Tamil leaders seemed blind to this and continued to place a touching faith in the promises of the government.

The Turning Point

The writing on the wall became evident with the creation

of the ministry for national security and the appointment of the articulate and ambitious Mr. Lalith Athulathmudali to the post of Minister in that office in March. His appointment saw the situation rapidly deteriorate in the North. At the outset he outlined his strategy saying that he would be trying to solve the problem on three fronts: Eradicating terrorism, waging a propaganda war and achieving a political solution.

At the end of the year, even his most ardent followers would admit that he had met with only limited success. To us Tamils, his policies seemed more akin to 'the final solution' than one of reconciliation. A policy that results in the treatment of Tamils as a separate people can only encourage the cry for secession.

The Military Solution

'The use of force alone is but temporary. It may subdue for a moment; but it does not remove the necessity of subduing again; and a nation is not governed, which is perpetually to be conquered.'

— Edmund Burke

While constantly claiming that a military solution to the ethnic problem was not its intention, the government had a good go at it anyway. Raising the bogey of a communist threat with great effect, they were able to get an enormous amount of military aid from the U.S., Britain and other western democracies. A certain amount of desperation was also evident in their acceptance of help from Israel and equipment reportedly from South Africa, both of which are outcasts amongst the international community. To the Jaffna man the help that the U.S. and Israel was giving to the government seemed cruel twists of fate. After all, it is to American missionaries that we owe the early lead that we enjoyed in the educational and medical fields. Israel had been looked upon as a nation of oppressed people who had struggled against the odds to make a success story for themselves. Ironically they are themselves now aiding in oppressing others.

Despite the government's claims that large numbers of militants have been either killed or apprehended they are a long way from solving the problem. The militants continue to harass the security forces and in fact the threat from them seems to

have increased, quite the converse of what Mr. Athulathmudali desired. The good minister had at his inauguration made the promise that the armed forces would be 'anti-terrorist' and not anti Tamil'. At the end of a year that has seen hundreds of innocent civilians killed, assaulted, detained homeless, and struggling under the burden of 'unique' and iniquitous restrictions that curb normal life, that statement seems but a cruel jest. Instead of militants it was mainly innocent men whose only fault was that of being Tamil, male and between the ages of fifteen and thirty-five, who were either killed or herded into detention centres like cattle, leaving behind anguished mothers and wives. It was the houses of innocents that were pillaged and set alight — not the hide-outs of militants. The security forces clearly had a new strategy. If you can't get a 'terrorist', get someone else! To this cruel policy were lost the lives of several hundreds including the elderly, women and children. There are few families untouched by tragedy.

The militants have no doubt by some of their actions helped worsen the situation. However no government can justify such cruel and insensitive treatment of its own citizens on any grounds whatsoever. Further, the existence of militants is in itself a reaction to oppression.

The Propaganda effort

"Double think means the power of holding two contradictory beliefs in one's mind simultaneously, and accepting both of them."

— George Orwell in 1984

After July 83 the oft heard lamentation was that Sri Lanka's image and the good name of the Sinhalese had been besmirched by irresponsible foreign journalists and an all powerful lobby of Tamil expatriates (conveniently forgetting that it was a result of the Holocaust itself). In view of this a calculated propaganda effort was launched not only to cover up past misdeeds but to twist the facts of future ones as well. Thus civilians killed became terrorists, and atrocities committed by the forces were palmed off on "terrorists". The most diabolical amongst these were the blaming of "terrorists" for the killing of 14 Tamils on a bus at Vavuniya in August

and for the brutal slaying of the Rev. George Jeyarajasingam and two others in the middle of December. In both these instances, except for the state owned media, most international agencies realised the truth. All this was mainly to discredit the Tamils dupe the world and pacify the Sinhalese. Thanks however to the efforts of the Jaffna citizen's committee, the integrity of international journalists and organisations, this effort had only partial success. Against the reputation of institutions such as the BBC and Amnesty International the government could make no head way. After all as, Shakespeare expressed it "Truth will come to light, murder cannot be hid long."

The Political Solution

"Saying, Peace, peace; when there is no peace."

— Jeremiah 4: 14

On the political front progress for most of the year was retrograde. From the heady promises of Annexure C which JR Jayewardene himself had helped formulate, it was back to District Development Councils and no more. This unfortunate stand was publicly pronounced by hardliners in the government as well as some of the Buddhist clergy. Anything more, so they said, would be but the first step towards secession. A most short sighted and incorrect assessment indeed! In December the government came out with what seemed, only in the light of its earlier intransigent position of DDC's and no more, a modest and bold step forward by proposing Provincial Councils. However so many ifs and buts are attached to these proposals and no definite powers delegated that the Tamil United Liberation Front has rightly rejected it as not satisfying the aspirations of the Tamil people. After all that we have endured, the government should realise that only genuine regional autonomy can bring about a reconciliation of the two communities enabling them to live side by side in equality and with justice.

The slow progress of the talks was in part due to India being preoccupied with her own problems. The death of Mrs. Indira Gandhi together with the approach of the Lok Sabha elections, took the pressure off the J.R. Jayewardene govern-

(Continued on page 6)

Our Prayer

Let us not pray to be sheltered from dangers,
but to be fearless in facing them.
Let us not beg for the stilling of pain,
but for the heart to conquer it.
Let us not look for allies in life's battlefield,
but to our own strength.
Let us not crave in anxious fear to be saved,
but hope for the patience to win freedom.
Grant that we may not be cowards, O Lord,
feeling your mercy in our success alone;
but let us find the grasp of your hand
in our failures.

Rabindranath Tagore.

.....Because it was Christmas

Dear Jenny,

Your letter describing the grand preparations, at home and at work, towards Christmas—Christmas cards, snow, brightly illuminated, sparkling shop—windows, the Santa Claus within, physically proportionate to the merry mood and the enormous feeling of prosperity and above all the eager expectancy and the sharing of goodwill which are the essence of Christmas—thrilled me.

Do you remember that day, when we as children had our annual Sunday School Christmas Tree—when the Santa as usual plodded in hot and bothered from an imaginary trip on a sledge which had brought him from a distant land through snow and storm? I particularly remember the speech that Santa made that day. You would too, for you stole the show away from Santa that day! "My little children, be extra glad that I am here with you today... I almost couldn't you know. I have had a tiring journey during the latter part of which I had to wade through mud and water in order to be in time for your Christmas party..." You, bubbling with curiosity as usual, piped up an innocent observation..., "Your boots are not wet, Santa." Although momentarily taken aback, Santa smiled good—naturally and proceeded with his speech. The teacher on hearing your indiscreet remark failed to admonish you and even bestowed a smile upon you, indicating forgiveness—because it was Christmas.

I wonder whether you remember the time when we went carolling, to the homes of a few members of our church, living away from our village—how we tumbled into the rickety old lorry, hired from the timber depot, sang lustily with Christmas cheer all the way up, not noticing the "Bumpity—bump" as we crossed a railway track. I can still feel the deadly hush in the vehicle when as the rear of the lorry reached the road, a train flew past just a hair's breadth away from us. Even though our hearts seemed to stop still with the realisation of the narrow escape that we had had and the extent of the danger that we had faced, the hush just lasted a moment. We burst into song again forgetting our fears—all because it was Christmas.

I recall a service of carols at the beginning of which we had made a last-minute plan to walk up the aisle to the choir stall, forgetting the unusual length of the aisle of the church. All set and ready for the procession we stood at the entrance of the church waiting for the introduction of the hymn which we had to sing—we strained and strained our ears but couldn't hear the organ. The hymn had been announced the congregation was ready and the choir had to sing—we started the song on our own and as we reached a place where we could hear the organ we happily switched over to the pitch of the organ. The carol was "Once in Royal David's City", and it was Christmas. No one chided himself for not having gauged the length of the aisle. The service had brought the message of Christmas, nothing else mattered... because it was Christmas.

The first Christmas after my marriage was the first time I ever tried baking a Christmas cake. With great preparation pondering on numerous recipes and with much consultation, I ventured to bake the cake. When the cake was finally slipped out of the oven... it was over-baked! I refused to be dismayed or disappointed. My husband appeared to relish each piece of that cake. I even dared to serve the cake to our Christmas visitors and they took it with a smile—they did not mind an over-baked piece of cake—all because it was Christmas.

I remember the good times, the fun times we used to have at Christmas. We used to sniff the air and say it smelt of Christmas... the air does not smell of Christmas this year.... There is nothing reminiscent of Christmas this season. We are in the midst of "unchristmas". A feeling of oppression, of trepidation, of gloom, sporadic act of violence alternated by ominous, foreboding calm, have usurped the spirit of Christmas, this year.

I am glad Jenny, that we have the happiness, the contentment and the blessing of that first Christmas and of the Christmases of our childhood, of our youth and of recent years and the hope of more happy Christmases to come.

Peace be yours this Christmas,
Shiranee Mills

Christmas at Last

Is it true that Christmas is come?
With hands outstretched, thee I welcome!
You take away fears that we so dread,
And give glad tidings ever heard.
You wipe out the feeling of loss and pain;
And teach us all, in Him is gain.
You over rule the greatest storm,
And make our feeble hearts all calm.
You drive away the dark concealings,
And bring with you bright revealings;
You break down all the bars of grudges,
And open wide the door of forgiveness.
You give the trembling strength and peace,
And make but strong, the feeble knees.
You give us joy amidst our sorrow;
And assure your presence in the shadow.
You know the loneliness so dark and drear;
And stand by us, Babe Jesus dear.
So my beloved, you are welcome;
We long to taste your ineffable love,

— T. Thayalini,

1984 — A Tamil View

(Continued from page 5)

ment. It is therefore heartening to note that the new Prime Minister, Mr Rajiv Gandhi has shown as much concern for the welfare of the Tamils here as did his mother before him. An unfortunate by product of the aimlessness of the APC was the further weakening of the TULF as a legitimate representative of the Tamil people, to a state of almost total impotence. As much credit to the government as to the party itself for this state of affairs.

Unsung Heroes

Violence has become the prominent feature of life in the north. The words of a former Tamil MP that "Sri Lanka could become the Switzerland of Asia or the Beirut of the East" have been borne out tragically. The whirling noise of helicopters, the staccato sounds of machine guns, the booming echoes of cannon fire and the cracking explosions of land mines and hand bombs were interspersed with the wailing of distraught women, the crying of motherless children and the screaming of panic stricken crowds. A tragic portrait of existence in the North. A bad situation has been made worse by the imposition of draconian regulations that curb normal life. The regular and interminably long periods of curfew, the restrictions on the use of private vehicles..... (including pedal cycles), the total ban on fishing, to list..... but a few, have totally disrupted life as we know it.

The unsung heroes of this war of attrition are the ordinary civilians. Initial despair has given way to a stoic determination. Undaunted by the vicissitudes of living under a military jackboot, the business of day to day living continues. The farmer works his plot of land, despite seeing his neighbour shot while doing the same. The School boys tread daily to school—no matter if they are assaulted while doing so. The housewives go from shop to shop to find scarce commodities never knowing when a hail of bullets may rain on them. Travellers (at least till the present restriction) ply the long distance route to Colombo by night coaches, aware that a frightening end may await them in some lonely forest. Most Tamils have decided that "tis nobler in the mind to suffer the slings and arrows of outrageous fortune". For the moment, anyway. If the government does not soon change its policy to one of genuine accommodation of the just needs of Tamils more may decide to take arms against a sea of troubles. And by opposing, end them?

It is fitting to remember the many who have been martyred in 1984 for the cause of Tamil emancipation. Their deaths would have not been in vain if we can continue the work they began. In the moving words of Abraham Lincoln.

"The world can never forget what they did here. It is

Reaching out to God During These Difficult Times

Did you hear the latest tragic news over the radio? A dead body was found buried in a shallow grave, most probably a "salvage" victim. Oh, God, When will the institutionalised Violence end?

There was also the report of another encounter between the military and the rebels, both sides suffering casualties. More people dead. The military operations continue to intensify, and increasing numbers of families have to leave their homes.

The newscaster reported on the prices of basic commodities in the market. The housewives are groaning. Then about the workers of a plywood factory going on strike. There is police harassment at the picket lines. The workers are raging. The bad news goes on and on. One gets numb with all the suffering, pain and anguish—that is behind the news stories.

We are living in difficult times. Where is God, and how does one reach him? He has promised to be his people's protector, but it seems like he has abandoned them.

In the Midst of a block scenario, one echoes the same lamentations expressed in the Psalms: Lord, do not abandon us. Show us your mercy. Let justice roll like the waters. Show us your righteousness. Remember your covenant with the people. Listen to our cry.

Although there are times when we feel ourselves to be light years distant from the Lord, we also find ourselves, at certain moments, to be in the palm of God's hand. Reaching out to God can be both a frustrating experience and an encounter of faith and hope. Sometimes God is unreachable. Other times he is right there in our midst.

When we reach out to a brother in need of friendship, or a sister in need of comfort we encounter God. We see his face in the face of the person in need of help and are reminded of our kinship with each other in God's name. The peasant's tortured face, the widow's anguish and tears, the detainee's blank gaze—these are God's faces. One embraces them and finds that God is in one's arms.

It is during these times of rage and hope for the coming of liberation that God, in fact, makes us experience an emptying so that we are ready to take into our hearts the poor and oppressed.

Direct, our steps, Oh Lord, into the way of justice and peace.

Ethel Nativedad
Phineas Ilipp

for us the living rather to be here dedicated to the unfinished work they have thus far so nobly advanced that from these honored dead we take increased devotion to that cause for which they here gave the last full measure of devotion, that we here highly resolve that the dead shall not have died in vain, that this nation under God, shall have a new birth of freedom" and for this country we hope it will be freedom for all its peoples.

தியானம்!

வரப்போகும் பேரரசன்.....!

(ஏனாய். 11:1-9)

இஸ்ரவேல் மக்கள் எதிர் எதிர்த்த பேராவலுடன் எதிர் தோரிக் இருந்தனர். நவீன இடைய பேராவல் நிறைவேறும் எதிர்காலத்துடன் அவர்கள் திகழ்காலத்தின் நிலைமையை ஒப்பிட்டுப் பாரிக்குவரல், நிழல்காலம் நிழல்போன்றது என எண்ணினர். இவ்வித நம்பிக்கை மெள்ள மெள்ள வளர்ச்சி யடைந்தது. இறுதியாக உறுதியுடன் ஒரு ஆயில் முழுமை பெற்றது.

அரசாங்கரகசன், பேரரசன் வந்தார். அவரை எதிர்ப்பு மொழியில் பேசிய எவரும் கிரேக்க மொழியில் கிறிஸ்து என்று அவருக்கு எவரின். இவ்வித பேரரசுக்குக்கும் அபிஷேகம் செய்யப் பட்டவர் என்பதை பொருள் ஆகும்.

இஸ்ரவேல் மக்களின் வாழ்க்கையில் அரசாங்கமயிற் பங்கு என்ன என்பதையும் நாம் அறிவேம். ஒவ்வொரு அரசனும் ஒரு கிறிஸ்துவராக அல்லவது அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டவராக இருந்தார். எனினும், கடவுளின் ஆளுகைக்கு உட்பட்டு அரசாங்கமயிற் ஏற்ற நடத்தவது எவ்வளவு என்பதை எந்த ஒரு அரசனும் தெளிவுபடக் காட்டக் கூடியவருக இல்லை.

இஸ்ரவேலின் கடத்த கால அரசாங்கம்தான் தாவித் தத்தமனுக் தோன்றினான். ஆயினும், அவன் மரபெனும் பாவத்தின் விழித்தவன். தன் சரிவ மகிமைமயிலும் சரமோன் கிறித்தவன் எனப் பலர் எண்ணினார்கள். ஆயினும், அவனுடைய ரோமருளோவ் ஆட்சி தாக்க முடியாததாய் இருந்தது. இதுமூலம், சரமோனின் மரணத்திற்குப்பின் பெரும்பான்மைமவரன் மக்கள் அவனுடைய மரணக்கு விரோதமாக எழுப்பினார்கள். ஆகவே, அவர்கள் எதிர்ப்பாக்கு விடுத்த துளிர் எவ்விதத் தயக்கமற்ற நினைவு நிலை நாட்டவவமெய்ப்பொருளாக, இஸ்ரவேலர் கருவியை எண்ணுக்கு முன் எய் பொருள் தின்றது.

கிறிஸ்தவர்களாகிய நாம், அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டவரின் மக்கள்; கிறிஸ்து வந்துவிட்டார் என்பதும், அவருடைய நாமம் நச்சுரையாகிய இடைய என்பதும், நமக்குத் தெரியும். ஆயின், அவரை அறிவாத மக்களுக்கு இந்தச் சத்திபந்தை அறிவிப்பது எப்படி? அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டவரின் ஊழியருள் கிறிஸ்தவன், தானே ஒரு கிறிஸ்துவராக, அதாவது, அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டவரின் அடியாள் ஆவதன் மூலமே யாகும்.

'கிறித்தவன் ஆயி எவ்வித அமர்த்திருக்கிறது' (இர. 4:18) என்றவரைத்தவரீ மீதிருந்த ஆயி அவருடைய அடியாரீ மீதம் அமர்த்தச்சென்றார். நமது திடப் படுத்தல் சமயத்தில் நம்மிது கமத்தப்படுவது இந்தக் கடினமான, ஆனால் உண்மையான பொறுப்போ யாகும்.

பிறகுக்குக் கிறிஸ்தவனாக விளங்குவதை கிறிஸ்தவனாக இருப்பதாரும் எவ்விதிரி ஒரு வேத அறிவு, இக்கூற்றை ஆழமாகச் சிந்திப்புகள். நமது வாய்மொழி மூலமாக மாத்திரமல்ல, நமது வாழ்க்கையின் மூலமாகவும், நம் செய்தியாக இவ்வுலகினுள் வந்த துதித்த கிறிஸ்து பெருமானை மறவர்களுக்கு அறிவிக்க வேண்டும். இதுவே கிறிஸ்து பிறப்பு நிச்சித்திய உட்பொருளாகும்.

நத்தார் சிந்தனை

வாழ்வின் ஒளியே வருவாய்

தத்தார் மீண்டும் வந்துவிட்டான். இம்முறை நத்தாரைக் கொண்டாடுவதே நவது என்ற கூறப்படுகின்றது. மக்கள் அவ்வந்தப் பட்டு ஆற்றிய எண்ணிர் வடிக்கையில் நத்தாரிக் கொண்டாட்டம் அவசியந்தானது என்பது கிவருடைய வாதம்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நமதாண்டவரீ பிறந்த தாட்டிலும் இந்த விதமான வேதனை காணப்பட்டது. ரோமப் பேரரசரை எதிர்த்து மக்கள் குரல் எழுப்பினார்கள். அது சேயரி அரசுடன் ஒத்துப்போவோம் என குரல்கள், பரிசேயரி எதிர்த்த வேண்டு மென்றனர். எசுனையர்

7ம் ஆவது நூற்றாண்டு

தறுகின்ற காலங்களிலும், கடற்கரை ஓரங்களிலும் வாழ்ந்தனர். செலோத்தேயரி வலுமுறையிலு வேதான் சுதந்திரமடைய முடியும் என்கிறார்கள்.

இஸ்ரவேல் மக்கள் பல்லாயிரக்காலங்களாக வகுடங்களாக அத்தியருடைய ஆட்சியின் கீழ் அடிநிப்பட்டனர். அசிரியர், பாபிலோனியர், பரசோசர், கிரேக்கர், ரோமர் எல்லாருமே அவர்களை அடிமைப்படுத்தி ஆட்சி செய்தனர். கிரேக்கர் அடிமைப்படுத்திய காலத்திலே அவர்கள் அடைந்த துன்பம் கொஞ்சதஞ்ச மல்ல.

அவர்கள் சொத்துக்களைக் குறை யாடப்பட்டனர். அவர்களுடைய தேவாலயம் தீட்டுப்படுத்தப்பட்டது. அரசியற் கொள்கைமும் பழி வரங்களும் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்திருந்தன. ரோமருடைய ஆட்சி வேதனை தருவதாக இருந்தது. ஆண்டவரின் "நரி" என்று வரிக்கப்பட்ட எரோது ஆட்சி பீடத்தில் அமர்த்தித் தான். துன்பங்கள் நிறைந்த பரவல்திரு தேசத்திலே இயேசு பிரான் அவதரித்தார். இந்தப் பிறப்பைப் பற்றிக் கவியரசர் எண்ணதாசன் பின்வருமாறு பரகு கிகிறார்.

பல்லாண்டு பல்லாண்டு பாலைவனம் போய்த்துத்
எவ்வாறும் இழந்தவரும் இங்கே
வாழ்வையாய்

இன்று நமது தாட்டியே பல ருடைய உள்வந்திருந்த ஏக்கப் பெருமூச்சு வந்துகொண்டதோடு இருக்கின்றது. கம், பாதுகாப்பு, வாக்குதிகள், உணவளர்ச்சி, சமூக வாழ்க்கை, கொண்டாட்டங்கள் எல்லாமே மெள்ள மெள்ள மறைந்து போய்க்கொண்டிருக்கின்றன. இந்தப் பாலைவனம் போன்ற வாழ்க்கை இன்றும் எத்தனை நாட்களுக்கோ என்று மக்கள் அஞ்சலாய்க்கின்றனர்.

இயேசு கிறிஸ்து பிறந்த தேரத்திலும் இப்படியான குழறல் எங்கும் காணப்பட்டது. ஏரோது மன்னன் இரண்டே வயதிற்குட் பட்ட ஆண்டின்னாளேல்லாம்

செய்யம்:

கிறிஸ்துபிரானே, தேதிரவாளானாகிய உமது தூய ஆய்வின் மூலமாக எங்களைப் பலப்படுத்தும் கிருவையின் ஈவுகளை எங்களில் அனுதினமும் அதிசயிக்கச் செய்கருகும். ஞானம் அறிவு, ஆலோசனை, தூய்மை இவை எல்லாம் எங்களை நிரப்பியருகும், உம்மில் எவ்வேறும் பவபத்தியுடன் எவ்வேறும் பவபத்தியுடன் வாழ அருள்புரியும் ஆமென.

கொடுவப்படவேண்டும் என்று கட்டின விதித்தான் - ரோமருடைய ஆட்சி நிலைபெறவும் ரோமானசமாதான (Pax Romana) ஒக்கவும் அப்பரு கொள்கை அலையமாக்கப்பட்டன. ஆகவே மக்களைப் பற்றி கொடுத்த தாய்மாரின் கதையழுத்தனை மத்தேயு பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

"புனம்பலும் அமுலையும் மிகுந்த துக்கங்கொண்டாடலுமாகிய கூக்குரல் ராமரவிலே கேட்கப்பட்டது. ராகேல் தன் பிள்ளைகளுக்காக அமுது அவைகளை இல்லாதபடியால் ஆறது வடையாதிருக்கிறது என்று ஏரேமியா தீர்க்கதரிசியினால் உரைக்கப்பட்ட அப்பொழுது உறைவேறிற்று"

இயேசுவின் பிறப்பு மகிழ்ச்சி யாரவாரத்திலே இப்பெண்களின் அமுலையைப் பற்றி ஆராய்ச்சியாளர் சித்திப்பது குறைவு. தெய்வத்திருமகனின் திருவடிகளும் தமக்குப் பூரிப்பை ஏற்படுத்துகின்றது. ஆனால் அதனோடு காணப்பட்ட துன்பங்கள் தமக்கு மீட்பைப் பைத்தருகின்றன.

பெதலேகேமேலே ஏற்றிலைக் கப்பட்ட சமாதான திபம் பரவ வேண்டும். நாம் இந்த சமாதான

திபத்திலும் தாக்குண்டவர்களாக அதற்காக உழைக்காமல் இருக்கமுடியாது. ஆண்டவரிலே ஏற்றி வைக்கப்பட்ட சமாதான திபம் என்றே ஒரு நான் உலகம் முழுவதிலும் பிடிக்கும் என்பது கிறிஸ்தவனது நம்பிக்கை.

"எல்லாரும் அன்பர்களாக விளங்கும் இடம் தோக்கி நடக்கின்றது இந்த வையகம்" - என்று பத Norman Pittinger என்ற இறைமயில் வல்லுனரது கருத்து. உலகம் முழுவதிலும் அன்பர்களாக மாற்றுவதே கிறிஸ்தவனின் கடமை என்று அவர் தெளிவுறுத்துகிறார். இந்த இயக்கத்திலே சேர்ந்துகொள்வதே கிறிஸ்தவர்கள் செய்யக்கூடிய சேவை யாகும். சண்டைகள் முற்றுக ஒழிந்தபோம். அப்பொழுது மக்கள் தங்கள் சுட்டிக்காட்டிய சைபைகளாக அடிப்பார்களே அந்த நல்லுள்ள விகவாசக் கண்ணூர் காண்கிறோம். கவியரசு எண்ணதாசன் இதுவே விளக்குகின்றார்.

மன்னிட இயேசு மறபடி எவ்வாறு என்பது சத்தியமே
புன்கள் இருக்கும் எவ்வாறு மகிழ்ந்து
தேவை சத்தியமே
கண்ணு சமையல் உலகம் முழுதும்
இதுதான் சத்தியமே
என்னும் எழுத்தம் எவ்வாறு அவரே
இயேசுவை நம்புவோம்.

பாலனை - ஏற்றுமோம்

- (1) எண்ணில்லாத தூதர்கள் ஏற்றியிருக்கின்றார் மண்ணிலே யோசோத விளங்கி மதசயம் முன்னணி மீதிலே முவரும் பணிகின்றார் கள்ளிகதன் பாதம் நன்னிசி சென்றேற்றுவோம்.
- (2) தந்தையோசேப் பங்கே சித்தை மகிழ்கொண்டு கந்தைத்துணி நடுவே காண்கின்றார் மைந்தன்தனை வந்தனைசெய்திடவும், வாழ்த்துக்கள் கூறிடவும் மந்தைக்காவலர்கள் மனத்துடனேயேற்றுவோம்.
- (3) தத்தாதித்தோம் கடல்நடுவே தனிமரமாய் நின்று அத்தனையும் போக்கிடவே யவதரித்தா ரின்ற பத்தரை மாற்றுப் பகம்பொன்போல் முகமும் வித்தகனார் சத்திரத்தின் விளங்குகுரோர் புறத்து.
- (4) பொன்துபவர்க்கத்திற் கொஞ்சியவேனென்னுதே நன்மனத்தை நாயகனார் முனாவத்தேற்றிடுவாய் இன்னிலத்திலெமக்கேதும் துணாயிலை யென்றறிவார் முன்கூடுதல் தொழுவத்தின் முனாளையின் நாம் செல்வோம்.
- (5) சித்தையாய் கமலத்தனனை வந்தனைப் பொருளாய்க் கொண்டு முத்தியே தாழ்மை முல்லைமலரினால் தாகருகுவந்தனை செய்வாரோடு வரிசையில் தாமும் சென்று மைத்தனை ஏற்றுமோம் பைத்தமிழ்க்கீதம்பாடி.

- A. J. நவரத்தினம்.

சத்திரக்காரன்

[அறிஞர் ஆய்வினாக்கள் அவர்கள் எழுதிய ஆங்கிலக் கவிதை அருள்திரு. J. J. இரத்தாரா அவர்கள் மொழிபாக்கம் செய்துள்ளார்.]

பண்டைய நாளில் பெதலேகேம் ஊரில் சத்திரம் வைத்திருந்தான் ஒருவன் - அதில், யோசேப்பு மரி, குழந்தைக்கிடமிலலை என்னுரைத்த சத்திரக்காரன், கதவுதிறத் தான் போட்டு, அவர்களை அகன்றிடச் செய்தான் படுக்கையில்லாத தொழுவத்தில் வைக்கோலில் உறங்கினார் இயேசு பாலன் இன்று தியன்கு சத்திரம் வைத்திருப்போன்? உட்புறமே தாருளாரு; இயேசுதாம் வெளிப்புறம் - அழைப்பாயோ உள் அவரை? இயேசு வந்தார் அன்கெருதான் மண்புருவில் பாவத்துக்காய் மரிக்கவும் தான்; ஆயி உருவில் நின்று கொண்டு உள்ளே வர வேண்டுக்குர், சத்திரம் வைத்திருப்போன் நீ தானே? உன் இதயம் சத்திரம் தான். அழைத்திடவோ, துரத்திடவோ, இருவகையும் உன் தெரிவே, இயேசுவே மண உருவில் வந்தார், தன் பாவத் தீர்த்திடவே; வாசலை விரிவாக திறத்திடவோம் வாரும்! இயேசுவோ வாரும்! வந்தென்னுள் உறைத்திடும்,

இயேசு கிறிஸ்து உலக மக்களுக்கு அருளிய எச்சரிப்புகள்

— வண. அறிவர். ஜேம்ஸ் மேதர் —

‘உங்களைப் பிழையாய் நடத்துகிறவர்களைக் குறித்தான நான்காவது எச்சரிப்பு’

‘ஒருவனும் உங்களை வஞ்சியாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிருங்கள்’ மத்தேயு 24:4

யாரானும் வஞ்சிக்கப்படவென்றால் அது நம்முடைய பெலவின்மைதான் காரணமாக அது நம்மிடம் இருக்க வேண்டியதொன்று நம்மிடம் இல்லாததிருப்பதென்றே அர்த்தம். நீ இருந்த நிபந்தனைகளையெல்லாம் விடாமல் உணராதிருந்தபடியால் அல்லது நீ நம்பிக்கொண்டிருந்த உண்மையைப்பற்றி அல்லது சத்தியத்தைப் பற்றிய சரியான விளக்கம் உன்னுள் இல்லாமையினால் ஒருவருக்கு உங்களை வஞ்சிப்பது சுவமாயிருந்தது. தேவன் எங்களை மறவர்கள் வஞ்சிக்காதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிருக்கின்றான் என்று நமக்குக் கூறுப்போது நம்முடைய பெலனுள்ளவர்களாய் இருக்கும்படிக்கும் நம்முடைய நம்பிக்கையைச் சொன்னார் உறுதியாயிருக்கப்படியும் எச்சரிக்கிறார். அதாவது இன்னொருவரு விதமாகக் கூறினால் தேவன் மனப்பிரசங்கத்தின்றி நமில் கூறினபடி ‘மண்ணின் மேல் கட்டாமல் கற்பனை’யின் மேல் போடப்பட்டதல்ல அஸ்திபாரத்தின் மேல் கட்டு’ என்பதே.

(1) பரிசுத்த பவுல் எபேசியர் 4:14 க் குறிப்பிடுவது போல் “மனுஷருடைய குதும்வஞ்சிக்கிற தந்தைவான் தந்திரமுள்ள போதகமரகிய பல்வித சாற்றினாலே ஆணைப்போல அப்பட்டு அடைகிறார்களாயிராமல்” இருக்க வேண்டுமென்பதே. சாற்றினால் அசையும் நான்குப்போல், வேர் ஆற்றவர்கள் போலி சாற்று அசையும் பக்கங்களுக்கெல்லாம் சரபு வேண்டாமென்று இயேசுவானவர் மனிதருக்குக் கற்பித்திருக்கிறார். மத்தேயு 7 ஐப் பார்த்தாலும்,

(2) வேதத்தின் சகல மனிதருக்கும் விடப்பட்டிருக்கும் அழைப்பு யாவதெனில் “தேவனுக்குக் கைரியமாயிருங்கள்” என்பதே. சாலமோன் தேவனுக்குப் பெரிய வேலைகளைத் தெரிவு செய்யப்படும் பொழுது தேவன் அவனைப் பார்த்துக் கூறியதென்னவெனில் “நீ திடன் கொண்டு புருஷனாயிரு” 1 இராசாக்கள் 2:2 ஐப் பார்த்தால் இது விளங்கும். தேவன் அசரியானவைப் பார்த்து அதே பிரசாரம் கூறுகிறார். ‘நீங்கனோ உங்கள் கைகளை நெழிவிடாமற் திடன் கொள்ளுங்கள்’ 2 தாளா சமம் 15:17 அதே பிரகாரமாய் சரபாவிரிதச் சொல்கிறார். சரபாயா 86:4 ஐப் பார்த்தாலும், அவ்வண்ணமே ஆரையைப்பார்த்துக் கூறுகிறார். ஆசாய் 2:4 சரியாவிரிதம் அவ்வண்ணமே கூறுகிறார். சகரியா 8:9 1 கொரி 16:13 எபேசியர் 8:10 2 திமோதேயு 2:1 முதலிய வசனங்களைப் பார்த்தாலும், பூராதாரக் கூற்று அல்லது உண்மை யாதெனில் தேவன் மனிதனை தேவனுக்குத் திடன் கொள்ளுகிற சிருஷ்டியாகப் படைத்திருக்கிறார். அன்னை தேவனுக்குள் நிலைகொள்ளாவிட்டால் அவனுக்குத் திருப்பிவிடும். தேவனுடைய சமுத்தேவ விட்டு விளக்க தேவனுக்குத் திடன் கொள்ளாத மனுஷன் தேவனுக்கு நிகழ்த்தப்பட்ட நோக்கத்தை நிறைவேற்ற முடியாமல் பெலவின்மையாகிறதால் அவசியப்பட்டு, கொடுமையான மனிதர்களால் வஞ்சிக்கப்படுவதாயிருப்பதால்,

(3) எங்களை தேவன் ‘பொய்யான தீர்க்கரிசிகளைக் குறித்து’ மனிதரை எச்சரிக்கிறார். மத்தேயு 5:17ல் தான் நியாயப்பிரமாணங்களை யானாலும் தீர்க்கரிசியை எங்கையானாலும் அழிக்கிற தற்கு வராமல் அவைகளை நிறைவேற்றுகிறதற்கே வந்தேன். என்று தம்மைக் குறித்துக் கூறுகிறார். அவர் மத்தேயு 15-ம் அதிகாரத்தில் பரிசேயர் சதுசேயரைப் பற்றிக் கூறுகிறார். மத்தேயு 15:8 இல் சொல்கிறார் இந்த ஜனங்கள் தங்கள் வரையினால் என்னிடத்தில் சேர்ந்து, தங்கள் உத்களினால் என்னைக் கனம் பண்ணுகிறார்கள். அவர்கள் இருதயமோ எனக்குத் தாரமாய் விவகியிருக்கிறது” என்று. மத்தேயு 15:11-20 வசனங்களை வாசிப்போமானால் ஒருவனுடைய உள்ளுள்ள ஜீவியமே மிகுந்திருப்பதால் வாய்ந்தது என்று விளக்குகிறது. அவனுடைய வாயின் வார்த்தைகளில் அவனுடைய மெய்யான ஜீவியம், அவன் தேவனுடன் கொண்டிருக்கும் ஐக்கியம் முதலியவைகளைக் மெலரானது. ஒருவன் தன் தேவனுடைய சரியான ஐக்கியத்தில் இளைத்திருப்பானே யானால் அவன் தன் மனம்போன போக்கில் பேசாமாட்டான்; ஒருவராலும் அவன் வஞ்சிக்கப்பட மாட்டான்.

(4) மனிதன் தனது ஜீவியத்தில் பிழையான நோக்கங்கள் உடையவனாயிருக்கும் போது அவன் பலருடைய கண்ணியமும் அடங்கப்பட்டுப் பராராலும் வஞ்சிக்கப்படுகிறான். அதே ஜனங்கள் மாரிக்க தத்துவங்களைப் பிழையான ஜீவிய நோக்கங்களுக்காகப் பயன்படுத்துகிறார்கள். தேவன் சொல்லு மத்தேயு 15:18ல் ‘என் சபையைக் கட்டுவேன்’ என்று. அவர் தான் சொன்னவார்த்தைகளுக்குள்ளே மறவாயிருந்து எப்பொழுதும் சபையைக் கட்டுவதில் முனைந்திருக்கிறார். ஆனால் அதே ஜனங்கள் சபையைக் கட்டுகிறோமென்று சொல்லிச் சபையை இடக்கிறவர்களாயும் வஞ்சிக்கிறவர்களாயும் இருக்கிறார்கள்.

(5) வஞ்சிக்கிறவர்கள் உண்மையைத் தெரிவிக்காமல் உண்மையின் ஒரு பகுதியை மாத்மீரம் தம்முடைய நோக்கங்களை நிறைவேற்றத்தக்கதாகக் கட்டுகிறார்கள். அவர்கள் எப்பொழுதும் உண்மையைப் புலப்படுத்தாமல் உண்மையின் ஒரு பகுதியையே காட்டுகிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களால் நாம் வஞ்சிக்கப்பட்டிருப்பதற்கு நாம் தேவனை நோக்கிப் பரிசீலிப்போம். அவருடைய உதவியை நாடவேண்டும். விழித்திருந்து ஜெபம் பண்ணி அவருடைய உதவியையும் வழி நடத்தலையும் பெறவேண்டும். தேவன் எங்களை (மத்தேயு 10:16) சரீப்பத்தைப்போல விஞ்ஞானவர்களும் புருஷனைப்போல சபை நடவடிக்கையாயிருக்கவேண்டும் என்று கூறி எச்சரித்ததை மறவாதிருப்போம்.

(6) நாம் தேவனையே நம்புகிறோம் 1 பேதுரு 5:8 இல் பேதுரு கூறியது போல உங்கள் எதிராளியாகிய பிசாசானவன் எரிச்சித்த நிகம்போல் எவ்வளவு விழுந்தாலுமோ என்று வகை தேடிச் சுற்றித் திரிகிறது ஆனால் வசனம் 10-ல் கிறிஸ்து இயேசு

பாலனுக்கு — ஒரு புதுப்பாட்டு

(தேவராளி நவரத்தினம் ஏழாலை தெற்கு)

பல்லவி

அன்னை மரியருகிலே யமர்ந்து தங்கிடும் சின்னப் பாலன் யேசுவை நாம் சென்று வணங்குவோம்

அனுபல்லவி

கண்ணதிரே சோதயங்கே அழைத்துச் செல்லுதே மண்ணில் பாவம் தீர்க்க வந்தார் மகிழ் கொள்ளுவோம்.

சரணம்

விண்ணில் கோடி தூதர்க்கு காளம் பாடுநர் நன்னிப் பொன்றும் வெள்ளைப் போளம் துபவர்க்கும் என்னிப் பார்த்துச் சாத்திரிமார் ஏகி வந்திட்டார் முன்னணியில் வைத்து அங்கே முத்தம் கொடுக்கிறார்.

(அன்னை மரி)

அன்று சொன்ன வார்த்தை நிறைவேறிட வந்தார் நன்று நாமும் கூடிச் சென்று ஏற்றிப் போற்றுவோம். தொல்லை யாவும் நீக்கி எமைத் தூக்கியே விட நல்லிருட்டு நேரம் பார்த்து நாயகனாய் வந்தார்.

(அன்னை மரி)

வினா ஆசைகள்

இவ்வுலகில் ஒரு சம்பவம் நடந்தது. தெருவில் ஏராளமான பன்றிகள் சென்றன. எல்லோரும் அதைக் கண்ட பார்த்தார்கள். எங்கெங்கே போகிறதென்று வலிந்த பார்த்த போது, ஒருவர் பின்னாலே போய்க்கொண்டிருந்தன. அவர் ஒரு இடத்தில் போய், ஒரு வரச்சைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே போனார். பன்றிகளும் அவர் பின்னாலே சென்றன. அது ஒரு சரப்படிக்க டைட் எப்படி அவர் பின்னாலே சென்றன. என்று கேட்டதற்கு, “ஐயா, என் கையில் இருக்கும் கப்பையப் பாராங்கள். இதில் நிறைமொத்தம் இருக்கிறது. மொச்சை பன்றிகளுக்கு மொச்சைப் பிடியும், அவைகளில் சிலதை கீழ் போரட்டேன். அதை மொச்சைப் பிடித்துக் கொண்டே எல்லாம் என் பின்னே வந்தன” என்றார்.

இப்படித்தான் சாத்திரனும் நமக்கு ஆசை காட்டுகிறான். நமக்குப் பிரியமானவனாக உன்னை அவன் பிடிவை சென்று விடும்போதும், சாத்திரனுடைய வழி நம்கை சரப்படிக்க டைட்டுத் தான்—அறிவுக்குத்தான் இடமு் செல்லும் (நீதி 16:25). சாத்திரன் விடமுவிட்டு பதவியைப் பின்பற்ற வேண்டும். பிசாசையும், நம் கேட்ட ஆசைகளையும் நீக்க வேண்டும் கூடும். உன் வரச்சைத் திறந்து, நம்பிக்கையோடும் உன்னை விடத்தல் துணிந்தால் சாத்திரனுடைய பிடியிலிருந்து நம்கை மீட்க வல்லவராய் இருக்கிறார், அவராலே கூடாத காரியமென்று மீட்டோம். (1.31).

கேட்டு எழுதியவர்: ஜாய் ஆசர்

ஆக்குள் நம்மைத் தமது நிதிய மிகுமையால் தவறாதுவரையிருக்கை உன் இருப்பையும் பொருந்திய தேவன் தானே கொஞ்சக்காலம் பரட்டுவதென உங்களைச் சீர்ப்படுத்தப் பலப்படுத்தி, ஸ்திரிப் படுத்தி நிறுத்துவாராக என்று கூறுகிறார்.

தேவன் எங்களை எரிச்சிக்கிற கிளம் போன்ற சாத்திரனின் போராட்டத்திற்கெதிராகப் போராடி வெற்றி சிறக்கப் பண்ணும்படியானவன் வஞ்சிக்கப்பட்டாதபடிக்கும் எங்களை அழைத்திருக்கிறார். நிலைபாடுகள் திருப்பதற்கு நம்கை நாம் மக்கெதிராய் நெருங்கும்போது நாம் வஞ்சிக்காதபடிக்கு தேவன்மேல் நமது நம்பிக்கையை வைத்து விவகார நடவடிக்கை இடுக்க வேண்டும். தேவன் ஒருபோதும் எங்களைக் கைவிடமாட்டான்.

நமது தேவன் ஒருவனும் உன்னை வஞ்சியாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிருக்கின்றான் என்று எங்களை எச்சரிக்கிறார். அத்தகைய தேவனை நம்பிச் சீர்ப்படுத்தி ஒருவரை அழைப்பாயும் இருக்கிறார்.

பழமொழிகள்

1. வயோதிகர் ஒருவர் இருக்கும் குடும்பத்தில் ஒரு ரத்தினம் இருக்கிறது. —சீது
2. உங்களுக்குள் பொய்ச்சொற்கிறவன் உங்களுக்கு எதிராகவும், பொய்ச்சொல்வான் என்பதை மறவாதீர்கள். —அமெரிக்கா
3. வானத்தக்கு மணி குரீயை விட்டுக் குரீயை குழந்தை —சீது
4. இன்பமும் தன்பும் அண்டை வீட்டுக்காரர்கள். —ஜெர்மன்
5. இரண்டு முயல்களை விரட்டி ஒரு முயலாகப் பிடிக்க முடியாது. —கொரியா
6. ஏழை கோழிக்கறி தின்று, ஒன்று அன்னை தோளையாய் இருப்பான் அல்லது கோழிக்கு நேரையாய் இருக்கும். —ரஷ்யா
7. ஒவ்வொருவரும் தம் வீட்டு வரச்சைத் திறந்து செய்தால், தெருதான் சுத்தமாகிவிடும். —இஸ்ரேல்
8. சேம்பல் உன்னை இரண்டு முட்களும் இல்லாத கடினாரம் போன்றவன். அத்தகைய கடினாரம் ஓடியும் என்னை நிற்கும் என்று. —எகிப்து
9. சிறு புண்ணையும், ஏழை உறவினரையும் ஒருபோதும் அடக்கியம் செய்யக்கூடாது. —ஸ்விடன்
10. உங்கள் சொரவம் வேறெங்கும் இல்லை, உங்களை நன்கு நுனியில்க்கு இருக்கிறது. —ஹங்கேரி
11. இனிய நீருள்ள கிணறு காலி பராவே இருக்கும். —எகிப்து
12. அறிவிக்காதவனுக்கு வரும் அதிர்ச்சி, பவந்திரகமும். —ரஷ்யா
13. பத்திரிகை பத்து கைரிய சாவினைக் கூட பவந்திரக கொள்ளினால் ஆக்கிவிட வான். —ஜெர்மன்
14. வாக்குறுதி ஒரு முழு நிரை போன்றது. உடனே நிறைவேறுவிட்டால் நான்கு நாள் நான் அது தேய்ந்து விடும். —ஜெர்மன்
15. ஏழ்மையில் இருந்து செழும்மைக்குப் போகும் பிரயாணம் கடினம், திரும்ப வருவது எளிது. —ஜப்பான்
16. கோபத்தோடு எழுப்பல் நடித்தோடு உட்காருவான். —குமேரியா

Diocesan Images 1984

It was said by Churchill of the British during the Great war that for them 'It was business as usual'. So too can it be said of the Tamils during 1984. In spite of the very many sufferings and hardships life went on as normally as it could. The Diocese did its bit to help the people by means of the activities and work of its various institutions and programmes. We give here a pictorial review of some of them.

D. C. A.

The Diocese now runs four homes for orphans and children from financially and socially deprived families. The two at Vaddukoddai and Manipay are for boys. The one at Pandeterruppu for Girls and the one at Inuvil for handicapped children. All are supported by the German organisation KNH. This year saw many changes in the various homes. Above is the opening of the new study cum dining hall at the Levi Spaulding Home, Vaddukoddai by Ms Helga Christen, Asia Secretary, KNH on 2nd February.

One of the more satisfying programmes of the Diocese is the running of Day care Centres for under five children in five places ranging from Cheddikulam to Delft. Above can be seen the children of the Day Care Center at Cheddikulam during their sports festival held in the latter part of the year.

The Mobile Clinic service has now been in existence for a little more than a year. It is conducted in the Kilinochchi District and provides weekly clinics in villages that have no medical facilities. Beginning by serving two villages, it now serves four areas. Another important aspect of this service is the regular immunisation programmes conducted in these areas. The photograph shows one such programme being held in Sbalom Nagar. This programme is conducted by Dr. V. R. Gunasingham, the resident doctor at the C. S. I. Hospital at Parantban.

In the cultural desert that existed in Jaffoa due to the prevailing situation there were a few oases of excellent programmes. No institution did more to keep the flame of culture alight than the Uduvil Girls School. In the photograph is seen a scene from their excellent performance of Gilbert and Sullivan's 'HMS Pinafore' in May.

The Diocese's continued identification with the sufferings and struggles of the Tamil peoples was its most notable contribution during this year. The Bishop of the Diocese, Rt. Rev. D. J. Ambalavanar is seen here surveying the remains of the Hartley College Library, reportedly burnt by security forces in August. Along side him is the Principal of the College Mr. W. N. Samuel. The Diocese is actively involved in rehabilitation work and has helped several families so far.

The Will To Be Free

I will lift up my eyes,
From the dark night of despair,
To the dawning of my commitment to freedom.
For I cannot be forced to submit
My hopes to perpetual slavery.
Behold, they who define their freedom
in the struggle for justice
Cannot be deprived of it
By the principalities and powers of this world.
The people's will to be free
Is our unshakable support;
Neither intimidation nor force of arms
Can destroy it
The power of human love
Struggling to transform and to celebrate all of creation
Testifies that goodness and freedom
Shall ultimately prevail.

— Canaan Banana
Zimbabwe

Stop Press

The All Party Conference was adjourned after its final session on 21st December. The Conference spokesman stated that the President had requested the various delegations to study the Proposal made regarding District Development Councils and Provincial Councils, and submit their views to him. Subsequently the proposals would be gazetted and a national referendum or election held to ascertain the people's response.

The adjournment comes amidst growing reports of opposition to the proposals from within the government and from senior Buddhist Clergy. The latter have by their pronouncements on the sub-

We are going to be Free

(Continued from page 1)

doomed".) For Tutu, the Proza is an award of recognition, appreciation and encouragement for the battle he is waging, and affirmation of the world's support for his people.

excerpted from Time.

ject revived memories of the anti-Bandaranaik-Chelvanayakam pact campaign of 1958. The Tamil United Liberation Front (TULF) which was disappointed with the proposals is yet to make an official statement regarding the outcome of the talks.

The Tamils are waiting. The world is watching. Your move Mr. President.

EDITORIAL

The Contemporary Christ

Body searches at military road blocks, curfews, shootings, disruption of essential services, arson, land confiscations, arrests of youth en masse for investigations, economic deterioration, and social stagnation! This is the scene at Christmas time, 1984 in many parts of Sri Lanka. To the native population in these areas, the season brings few "tidings of great joy".

But the historical context is not unfamiliar. The Redeemer did take flesh amidst oppressions, poverty, discrimination (the child had no place in the Inn) and in what we call 'occupied territory'.

To us in Sri Lanka, struggling to inaugurate, a reign of peace, in the midst of a prolonged state of unrest and strife, Christmas is a season when we, Like Mary, have to "ponder" many things in our hearts.

Of one certainty, we have little doubt. Whether it be in El Salvador or Nicaragua, South Africa or Sri Lanka, the Liberator is born for the life of the people, not for their destruction.

"It is through the initiative of the incarnation that we can trace human obedience" says a writer "an obedience clearly different from the world around us. God's pattern of incarnation is that of Abraham, not Constantine."

The challenge is clear. Our life styles, our structures, our "idols" all are shattered and we must begin a new

Letter from Dr. W. R. Holmes

Nov. 15, 1984

We received your October 5 issue today. You know I am an admirer of the Editor and appreciate the Editorials. I liked the Mercedes and the mule particularly.

Also the Editorial on Christian Home Week was a powerful one. Suitably edited. I hope you will print my letter with some of the compliments.

I have looked over the *Morning Star* and find no trace of the name of the editor or the manager. This is a great pity as future generations of scholars will search in vain to find such information. I respectfully urge that both names be included either with the masthead or near the publisher's name.

We were delighted to read recollections of our dear friend, K. A. Selliah as reported at his memorial service.

We are glad to hear Bishop Kulandran is working on his writings at the Ashram. I still hope he will find time for a large volume of personal recollections of life and history in Jaffna and elsewhere in Sri Lanka and South India.

I visited Oberammegau in 1970 but excessive rains brought a small nearby stream to the edge of the stage and the performance.

Bob Porter's letter was also memorable. Keep your good work up.

Editor's Note

We thank our good friend Bob Holmes for his letter and 'compliments'. They certainly bring a refreshing breeze.

As to our name and that of the Manager whom Dr. Holmes wants us to flame along in every issue, we would prefer the current practice of publishing the names along with other Office bearers in an issue in March shortly after the Annual Sessions

Manipay YMCA

Following the YMCA Week of Prayer, the Special Day of Fellowship marked this year a public function to felicitate Rev. D. R. Ambalavanar for his 35 years in the Ministry of the Church.

Mr. C. Arulsuthan, the President of the YMCA presided at the function held in the Manipay Boy's Home.

Mr. W. G. Annappah addressing the meeting said that Rev. D. R. Ambalavanar was a clergyman with an enviable academic background. He was an M. A. in Tamil Literature of the Annamalai University and Visiting Lecturer of the Tamil Nad Theological College at Madurai. As a mark of honour to him, the YMCA had organised this function, said Mr. Annappah.

Mr. P. Selvaratnam President of the Manipay Marumalarchi Sangham dropped round the shoulders of Rev. D. R. Ambalavanar the "Ponnadai" (Silken Shawl) — the traditional manner in which a community in the East recognised a person's contribution in the field of Literature and Culture. The President Mr. Arulsuthan garlanded the recipient of the honour.

Greetings were brought by Messrs W. N. Thevakadacham, J. I. Thambirajah, S. Ratnavel, Mrs. J. R. Mills and Dr. J. S. Navaratnam representing various organisations and interests in and around Manipay.

Rev. D. R. Ambalavanar replied thanks. The function ended with Fellowship Tea and Villupaddu by the Devakumar Group of Artists.

of the Diocesan Council. This year our names appear in the issue of 9-3-84.

After all, we have also to give an opportunity for "future generations of scholars" to do some research into the matter as to who the Editor and the Manager of the *Morning Star* were at a particular time.

The Dark Side of Trees

In Memoriam

The Rev. G. N. Jeyarajasingam

The truth burns
so they turned
their faces away
from the sun
When small liberties
began to fray
When their constitution
was being chipped away
When their newspapers
were shut down...
When their rule of law
was twisted round...
When might became right
and their friends
Were carried off screaming
in the pitch of the night...

They chose silence
feigned blindness
pleaded ignorance.
And now when the shadow
of the jackboot hangs
ominous over their beloved land
they walk as zombies
unable to distinguish right from
wrong from right
their minds furred with lichens
like the dark side of trees.

The truth burns
so they turned
their faces away
from the sun...

— Cecil Rajendra
Malaysia

"Message of Christmas"

"I am come", said Jesus, that they might have life, and that they might have it more abundantly. There is no one who does not seek fullness of life. As we think of the Advent of Jesus on this earth we cannot do better than remind ourselves that his coming has meant an altogether new interpretation of life for us. His way and his vision transforms our common — place existence into life which is meaningful and rich.

Have you ever thought what the world would be like, if Jesus had never come? Of course not all by any means know or even understand His message, but His influence upon the World has not been confined to those who have believed in him. We can confidently assert that the influence of Christ has had an ever increasing effect on the public conscience in every land where Christians have lived. When He came, the new life — force was liberated, "abundant life" became a reality.

The practical significance of this is clear. God can live among men. If God dwells in a man, it doesn't mean that there is a strange abnormality produced but that the spirit of God transforms ordinary material. It is of the utmost significance to remember that when Jesus portrayed God, He was a carpenter. And, when He began to do His ministry, he was never removed from the people, but was always one of them. He was physically capable of joining with the fishermen in their toil on Galilee. The son of God accepted the commonplace and dwelt amongst ordinary types of workers as one of them, and

The death occurred under very tragic circumstances on Thursday 13-12-84 of Rev. G. N. Jeyarajasingam the Director of Jeevodhayam Farm, Murungan.

According to reports, he was shot dead by unknown assailants on his way from Mannar to Murungan along with his driver and a fellow passenger, a policeman. His vehicle was also burnt.

The Rev. George Nagamani Jeyarajasingam is a Minister of the Methodist Church, Age 43. He had served earlier at the City-Mission, Colombo and at Talawakelle. In 1970, he became the Superintendent Minister of the Mannar-Murungan Circuit of the Methodist Circuit and pioneered the Agriculture Development Programme at Murungan on a 50-acre jungle land five miles away from Murungan town.

Jeevodhayam Farm as the Development Project was called developed rapidly into a major Institution and Rev. Jeyarajasingam was therefore released by the Methodist Church full time for the Ministry at Murungan.

In 1983, Jeevanagar, a new village of 50 houses was built for the people of the area. In the mean while the July '83 disturbances in Colombo and similar eruptions nearer home brought a large number of refugees into Jeevanagar temporarily.

The Funeral Service at Murungan was held at Jeevodhayam Farm. The Rev. S. K. Jebaratnam Methodist Minister, Murungan officiated. The remains were interred beside his wife Mary Bridgette who predeceased him in May 1983.

Rev. George Jeyarajasingam leaves behind an only daughter 14 year old Priyadharshini Sheba, a student at Methodist College, Colombo.

Services of Remembrance and Thanksgiving are scheduled to be held at Koddamunai Church, Batticaloa, Methodist Church, Kullupitiya and St. Peter's Church, Jaffna.

revealed that God could be expressed in the fulness of normal living.

That is how we can see the Christmas message. The miracle of the Incarnation is not an isolated fact in history, it is a miracle that we can experience in our own lives. Wherever we are and whatever our job may be, because Jesus has revealed that God does exist in ordinary life, we can rejoice in the assurance and consciousness of His dwelling in us. "God became flesh and dwelt among us" and dwells still, transforming our existence by the warmth of His friendship and love. Is not that abundant life.

Mr. E. N. Kirupairatnam

Joylyn
Post Office Road,
Chavakkascheri.